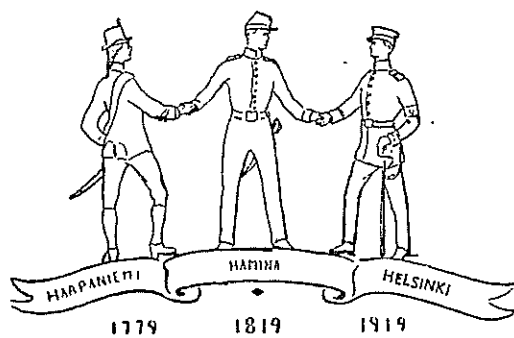

СТАТИСТИКА

№ 2/1964

№ 62

Vyötti miekan vyötärölle Lupeellensa kylkiraudan

Kadettikunnan toimintasuunnitelma 1964

Toimintavuonna 1964 Kadettikunta jatkaa toimenpiteitä edellisen vuosikokouksen vahvistamien tavoitteiden saavuttamiseksi. Toiminnan päämääränä on edelleen, sääntöjen määrittämässä hengessä, upseerikunnan sisäisen yhteyden lujittaminen ja sen yhteiskunnallisen arvostuksen ja valvetuneisuuden lisääminen.

Tämän saavuttamiseksi

- jatketaan toimenpiteitä käsikirjan "Suomalainen upseeri" aikaansaamiseksi,
- suoritetaan loppuun toimenpiteet, jotta jokainen Kadettikunnan jäsen osallistuisi Suomen Marsalkka Mannerheimin Kadettisäätiön toimintaan ja tulisi siten säätiön tuen piiriin,
- järjestetään saatujen myönteisten kokemusten perusteella kadettipiirien varuskunnallisia opinto- ja esitelmätilaisuuksia, joissa käsitellään puolueettomuutta ja yhteiskuntamme kehittymistä puolustustahtomme eräinä perustekijöinä sekä
- perehdytetään nuorempaa upseeristoa käytännölliseen järjestötoimintaan.

Rukousakti

Kadettikunnan vuosikokouksessa 21. 3. 1964 kenttärovasti Yrjö Massa

INTROITUS

Uskon, että voimme olla melko yksimielisiä siitä, että ihmisen tärkeimpiä ajallisia tavoitteita on oman kokonaispersoonallisuuden kasvattaminen. Tällöin hänen tavoitteenaan tulisi olla henkisesti kypsä siveellinen persoona.

Erityisen tärkeää kokonaispersoonallisuuden kasvattaminen on jokaiselle johtaja- ja esimiesasemassa olevalle.

Mikä olisikaan valitettavampaa ja kohtalokkaampaa kuin, jos meidän täytyisi nähdä esimerkiksi puolustusvoimiemme johtavalla paikalla kadettiupseeri, jonka kokonaispersoonallisuuden sisäinen kehitys olisi jäänyt kypsymättömän alokkaan asteelle!

Kulttuurihistoria osoittaa, että monet idän kansat ovat kiinnittäneet ihmisen sisäiseen kasvamiseen enemmän huomiota kuin me länsimaisen sivistyksen edustajat, jotka olemme ehkä enemmän ulospäin suuntautuneita sekä tieteellisesti ja teknillisesti orientoituneita.

Suuret uskonnot, jotka kaikki ovat syntyneet Aasian maanosassa, ovat lausuneet ihmisen sisäisestä elämästä syväisiä totuuksia, jotka eivät ole tieteen keinoin todistettavissa, mutta jotka käytännön elämässä silti pitävät paikkansa.

Tällainen totuus on esimerkiksi se, että usko Jumalaan on elämänviisautta, kuten psalmikirjoittaja sanoo: "Herran pelko on viisauden alku" (Ps 111: 10).

Tällaisesta elämänviisaudesta voidaan sanoa, että se on ajatonta. Se soveltuu yhtä hyvin tämän päivän maallistuneelle ja asiallistuneelle ihmiselle kuin Vanhan liiton ajan paimentolaiselle ja maanviljelijälle. Se kasvattaa yhtä hyvin tämän päivän kadettiupseeria kuin entisaajan heimopäällikköä.

Se on eräs elämän perustotuus, jolle on hyvä rakentaa ja josta käsin voimme kehittää myös kokonaispersoonallisuuttamme Jumalan sanan viitoittamalla tiellä. Sillä totuudella on myös iankaikkisen elämän lupaus.

Nouskaamme näissä ajatuksissa kuulemaan Pyhän kirjan sanoja:

VERBUM AETERNUM DEI

"Viisaus on parempi kuin sota-aseet, mutta yksi ainoa syntinen saattaa hukkaan paljon hyvää" (Saarn 9: 18).

"Katso Herran pelko — se on viisautta, ja pahan karttaminen ymmärrystä" (Job 28: 28).

"Herran pelko on kuri viisauteen, kunnian edellä käy nöyryys (Sananl 15: 33).

ORATIO

Hiljennymme rukoukseen:

Pyhä Jumala. Tahdomme tuoda Sinulle kiitoksemme siitä, että saamme pitää tänä päivänä Kadettikunnan vuosikokousta vapaassa maassa.

Kiitämme myös siitä, että Sinä tahdot opettaa ja kasvattaa kansaamme ja meitä itseä kutakin sanallasi ja sakramenteillasi.

Opetä meitä uskossa tajuamaan, että Herran pelko on kuri viisauteen.

Kasvata meitä tässä viisaudessa.

Siunaa yhteinen kokoontumisemme ja ne päätökset, joita täällä tehdään.

Siunaa Kadettikunnan ja sen jäsenten työ kansamme parhaaksi. AMEN.

VERBA FINALIA

"Ainoa onteeks'antamus, Ainoa synnin sovitus Ja ainoa tie armohon Jeesuksen risti yksin on.

Ainoa tosi viisaus Ja ainoa vanhurskaus, Ainoa puhdas pyhitys On Vapahtajan yhteys."

KADETTIKUNNAN VUOSIKOKOUS PIDETTIIN 21. 3. 1964 LAHDESSA

Avajaisjuhlassa Lahden varuskunnan Upseerikerholla puhui kadettikunnan puheenjohtaja, kenraalimajuri O Seeve. Oikealla juhlayleisöä, eturivissä Kaupunginjohtaja Uolevi Nuotio, kenrmi ja rouva Olavi Seeve sekä kansanedustaja ja rouva Ensio Partanen.

Kadettikunnan ja Upseeriliiton vuosikokousedustajat kävivät 21. 3. suorittamassa kunnianosoituksen Lahden sankarihautoilla.

Suomalaisen yhteiskunnan kehityspiirteitä

Dosentti, kapteeni evp
Onni Rantala

Teollistuvalla yhteiskunnalla ovat ominaisia monipuolistuminen, erikoistuminen ja työnjako. Itsekukin kansalainen keskittyy ensi sijassa omaan alaansa ja tehtäväänsä. Se on edullista ja tarkoituksenmukaista asianomaisen ammatin kannalta, mutta haitta sikäli, että samalla rajoittuu huomattavassa määrin kansalaisten näkökulma. Näillä ei aina ole edes tietoa siitä, kuinka heidän oma tehtävänsä kytkeytyy kokonaisuuteen puhumattaakaan, että heillä olisi yleiskuva koko yhteiskunnasta. Mitä pitemmälle yhteiskunta erikoistuu ja teollistuu sitä välttämättömämpää on avartaa näkemystä. Sitä vaatii sekä yksilön että yhteiskunnan etu.

Seuraavassa tarkastellaan nyky-yhteiskunnan eräitä kehityslinjoja. Pääasiallisesti pidetään silmällä agraariyhteiskunnan muuttumista teolliseksi, muutoksen heijastumista kokonaisuuden eri osiin samoin kuin niitä ongelmia ja ratkaisuja, joiden eteen kehitys asettaa yhteiskunnallisen valian käyttäjät, eri yhteisöt ja etupiirit sekä loppujen lopuksi myös jokaisen yksityisen ihmisen.

VÄESTÖRAKENNE

Elinkeinorakenne merkitsee väestön jakamista pystysuorassa (vertikaalisessa) ja luokkarakenne vaakasuorassa (horisontaalisessa) tasossa. Yhteiskunnan teollistuminen on muuttanut suuruussuhteita molemmissa tasoissa.

Elinkeino

Elinkeinorakenteessa on muutoksen pääsuunta ollut alkutuotannosta (maa- ja metsätaloudesta) jalostuselinkeinoihin (teollisuuteen ja rakennustoimintaan) ja palveluelinkeinoihin.

Vuonna 1910 sai vielä 72 % väestöstämme toimeentulonsa maa- ja metsätaloudesta, mutta 50 vuotta myöhemmin eli vuonna 1960 oli mainittujen elinkeinojen osuus laskenut 32 %:iin, mistä maatalous käsitti 25 % ja metsätalous 7 %. Osuuden on ennustettu edelleenkin supistuvan.

Kuinka maatalousväestö on voinut vähentyä, vaikka mm asutustoiminnan välityksellä on tuhansia uusia ihmisiä tullut maatalouden piiriin? Suuntaukseen on vaikuttanut pääosaltaan rationalisoituminen ja koneistuminen, joiden ansiosta maataloudessa on tultu toimeen vähemmällä palkkatyövoimalla. Sen lisäksi on maatalousväestön osuutta alentanut tilakoon tuntuva pienentyminen ja maataloutemme pienviljelysvaltaisuus; mm vuonna 1950 lukeutui 72 % viljelmistä 2—10 peltohehtaarin suuruusluokkaan. Tämän kokoinen tila ei anna toimeentuloa koko perheelle, minkä vuoksi ansiotuloja on hankittava sivultapäin, enimmäkseen metsätöistä, ja eräiden perheenjäsenten on muutettava toisiin ammatteihin.

Maataloudesta muuttaa liikaväkeä lähinnä teollisuuteen. Ensimmäinen teollistamisvaihe maas-

samme osui ajanjaksoon 1870—1900. Tällöin alkanut kehitys oli vuoteen 1910 mennessä ehtinyt niin pitkälle, että teollisuuden, rakennustoiminnan ja käsityön väestön osuus käsitti 15 %. Toinen ja edellistä paljon voimakkaampi teollistumisprosessi oli vuorossa sotien jälkeen, jolloin kasvuvauhti oli erityisen suuri metalli- ja kotimarkkinateollisuudessa. Teollisuus- ja rakennustoimintaväestö käsittikin vuonna 1960 jo 31 % (teollisuus 21 %, rakennustoiminta 10 %) ammatissatoimivasta väestöstä eli jokseenkin saman määrän kuin maa- ja metsätalousväestö. Jalostuselinkeinojen kasvu jatkuu edelleenkin, lähinnä rakennustoiminnan ansiosta, mutta jatkuvan koneistumisen vuoksi nousu on hidasta ja pysähtyy ennen pitkää.

Palveluelinkeinot, joiden tärkeimmistä aloista mainittakoon pankit, vakuutuslaitokset, valtio, kunnat, kauppa, liikenne, hotellit ja ravintolat, voimistuvat teollistumisen mukana. Teollinen yhteiskunta vaatii tehokasta hallintoa, nouseva elintaso siirtää yhä useampia tehtäviä kodin piiristä palveluliikkeille, minkä lisäksi kohoava tulotaso ja lisääntyvä vapaa-aika antavat uusia mahdollisuuksia huviteollisuudelle. Niinpä palveluelinkeinot olivat jo vuonna 1960 nousseet 37 osuusprosentillaan ihmistyövoimaltaan suurimmaksi elin-

keinoryhmäksi. Vuonna 1910 oli vastaava suhdeluku 9 %, joten nousu oli tuntuva ja nousua on odotettavissa vastakin.

Edellä esitetystä voitaisiin tehdä seuraavia johtopäätöksiä:

Elämme parhaillaan voimakasta murrosvaihetta agraariyhteiskunnan muuttuessa teolliseksi. Yhteiskunta tulee muutoksen ansiosta sosiaalisesti yhä heterogeenisemmäksi ja kirjavammaksi. Erikoistuminen ja erilaistuminen voimistuvat. Toisaalta uusi elinkeinorakenne merkitsee suurempaa tasapainoa. Mikään ryhmä ei ole enemmistöasemassa eikä pysty yksin määräämään mistä syystä yhteiskunnassamme tarvitaan entistä enemmän sopeutumista, toisten huomioon ottamista, yhteistyötä ja kompromisseja.

Yhteiskuntaluokka

Teollistuvassa yhteiskunnassa määrää kansalaisten sosiaalista ja poliittista käyttäytymistä suuremman määrän yhteiskuntaluokka kuin elinkeinoryhmä. Suomessa on enimmäkseen käytetty jakoa neljään luokkaan: työväestö, talonpoikais-

väestö, keskiluokka ja yläluokka. Luokkien rajat ovat meillä — niin kuin kaikissa muuttuvissa yhteiskunnissa — häilyvät, minkä lisäksi on syytä todeta, että niiden keskinäiset erot ovat pienemmät Suomessa kuin useimmissa Euroopan maissa.

Suurin yhteiskuntaluokka vuonna 1950 (jolta ajalta viimeiset tiedot ovat saatavissa) oli työväestö, 52 %. Työväestö, johon kuuluvat työntekijät eri elinkeinoryhmistä, omaksui alun perin tietoisien luokkataisteluasenteen ja loi osaltaan pohjan uudelle, säätyjaotuksen korvaavalle luokkaryhmitykselle. Työväestön osuus väestöstä on meillä saavuttamassa lakipisteensä ja edessä on supistuminen; koneet korvaavat lihastyön ja toisaalta koulutustason nousu edistää siirtymistä keskiluokkaan.

Talonpoikaisväestö, johon luetaan alle 50 peltohan: n suurusten viljelmien haltijat, on pienentynyt niin, että vuonna 1950 siihen kuului vain 19 % ammatissa toimivasta väestöstä. Laskusuuntaus jatkuu edelleenkin.

Keskiluokassa ovat pääryhminä alemmat viran- ja toimenhaltijat, pienyritykset, käsityön ja teollisuuden harjoittajat, pikkukauppiat ja konttorihenkilökunta. Tämän sosiaaliselta kokoonpanoltaan varsin kirjavan luokan osuus oli em vuonna 21 %. Keskiluokka saa väkeä kaikista muista luokista, minkä vuoksi se tulee painokkaasti esiin Suomessa, kuten kaikissa teollistuvissa maissa.

Kuvaavaa suomalaiselle yhteiskunnalle on, että yläluokka, johon luetaan mm ylempi virkamieskunta, suuryrittäjät ja yli 50 peltohan: n tilan omistajat, on varsin suppea, vuonna 1950 vain 3 %. Ylin sosiaalinen kerros kasvaa teollistumisen edistyessä, mutta aikaa myöten seuraa väheneminen. Yläluokan "täytyttyä" sen alimmat ryhmät siirtyvät keskiluokkaan, joten viimeksi mainittu alkaa kasvaa myös tästä suunnasta.

Toteamuksia ja johtopäätöksiä:

Luokkaeroja ei meidän maassamme pidä liioitella. Suomi on omistussuhteiltaan verrattain tasainen maa. Silti tarvitaan yhteiskunnassamme edelleenkin työtä luokkaerojen vähentämiseksi. Myös luokkien suuruussuhteet alkavat muuttua sikäli, että työväestö ja keskiluokka tulevat pääryhmiksi talonpoikaisväestön ja yläluokan jäädessä niiden varjoon.

KAUPUNKILAISTUMINEN

Yhteiskunnan teollistumiseen on Suomessakin liittynyt urbanisoituminen, kaupunkimaisen asutuksen ja asutusmuodon voimistuminen.

Muuttoliike

Väestön siirtyminen maataloudesta teollisuuteen ja palveluelinkeinoin on ollut pääosana maan

sisäisessä muuttoliikkeessä. Muutto on suuntautunut maaseudulta kaupunkiin, toisen maailmansodan jälkeen myös maaseudun väestökeskuksiin, sillä teollisuus jatkoelinkeinoineen on suuressa määrin keskittynyt niihin.

Muutto maataloudesta ekspansiivisiin elinkeinoihin on tuonut työvoiman entistä tehokkaampaan ja tuottavampaan käyttöön. Ensisijaisina syinä muuttoon ovatkin olleet taloudelliset tekijät, työ, toimeentulo ja elinehtojen parantaminen, joskin eräitä muuttajia ovat houkuttelleet helpompi työ sekä väestökeskusten mukavuudet ja huvitukset. Yhteyttä taloudellisiin tekijöihin osoittaa myös se, että muutot vilkastuvat taloudellisina nousukausina, lamavaiheessa sen sijaan esiintyy päinvastaista virtausta, pakoa kaupungeista.

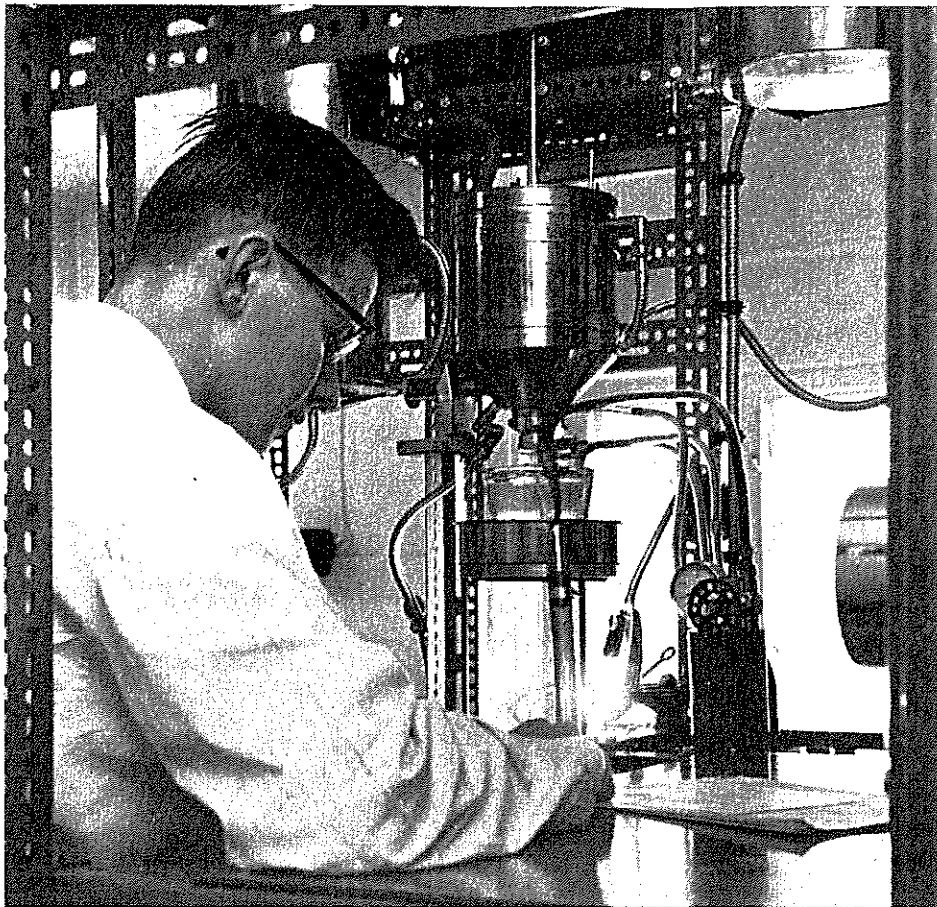
Kuluvan vuosisadan puolella maalaiskunnat ovat menettäneet kaupungeille ja kauppaloille ½ asukasluvustaan. Muuttovoittojen ohella kaupunkien väkiluku on kasvanut myös alueliitosten ja kaupunkioikeuksien myöntämisen ansiosta. Muuttoliikkeen vauhtia ja laajuutta kuvaa havainnollisesti kaksi lukua: vuosisadan vaihteessa oli kaupunkiväestön osuus 12 % ja 1960 32 %. Kaupunkimaisen asutuksen laajuutta voidaan mitata myös taajamaväestön (taajama = alue, jossa vähintään 200 henkeä asuu alueella, jonka äärimmäisten talojen etäisyys on enintään 200 metriä) määrällä. Maamme 1137:ssä taajamassa asui vuonna 1960 jo yli puolet väestöstä eli 56 %.

Muuttoliike jatkuu, sillä Suomi on vieläkin eräs Euroopan maaseutuvaltaisimpia maita. Muun muassa Ruotsissa oli vuonna 1960 kaupunkiväestön osuus 51 %.

Muuttoliikkeen pääsuunta on ollut etelä, erityisesti Uudenmaan lääni ja siellä Helsinki, jonka osalle on tullut ¼ kaupunkien muuttovoitosta. Eniten ovat muutoista kärsineet Pohjois-Karjala, Pohjois- ja Etelä-Savo sekä Keski-Pohjanmaa, joista varsinkin ensiksi ja viimeksi mainitun maakunnan elinehdot ovat suhteellisen heikot. Sen sijaan esim Lapin ja Kainuun kohdalla ei ole esiintynyt muuttotappioita, mikä osaltaan kuvastaa näiden seutujen staattista luonnetta.

Elämäntapa

Ihmisiä muuttaa maaseudulta kaupunkiin, mutta samanaikaisesti levittäytyy kaupunkimainen elämäntapa maaseudulle. Uudet tavat lyövät leimansa mm puukeutumiseen, asumiskulttuuriin, vapaa-ajan harrastuksiin ja koko elämänpiiriin jäsentymiseen. Enää ei ole tärkeää kuinka pitkä matka on kaupunkiin, vaan kuinka kätevästi päästään lähimpään elokuvateatteriin, kouluun, urheilukentälle, tanssipaikkaan, baariin tai miksei myös Alkon myymälään. Väestön uuden elämäntapojen ohella myös maaseudun maisema saa uusia piirteitä.

Eräillä alueilla maaseudun urbanisoituminen on ehtinyt jo niin pitkälle, että kaupungit edustavat niillä staattista ja ympäröivä maaseutu labiilia sosiaalisen ja poliittisen käyttäytymisen muotoa, ts muutokset tapahtuvat helpommin maaseutu- kuin kaupunkioiloissa.

Toteamuksia ja johtopäätöksiä:

Maan sisäisessä muuttoliikkeessä on ensisijaisesti kysymys työvoiman kysynnän ja tarjonnan välillä vallitsevasta epäsuhteesta. Vasta kun tämä raja ylitetään, muuttuu muuttoliike maaltapaoksi. Kymmenientuhansien ihmisten muuttovirta uusiin oloihin on aiheuttanut muuttavien keskuudessa sopeutumisvaikeuksia. Kaupungit puolestaan ovat olleet valmistautumattomia vastaanottamaan siirtyneiden suurta määrää. Puutteita on ilmennyt yhdyskuntasuunnittelusta alkaen, joskin vaikeudet ovat esiintyneet konkreettisimpina asuntotuotannossa. Muuttoliikkeen ja urbanisoitumisen ansiosta hämärtyvät vähitellen täsmälliset rajaviivat kaupungin ja maaseudun välillä, erot heikkenevät, vuorovaikutus helpottuu ja ennakkoluulot lieventyvät. Samalla häviää se

juopa, joka on suuressa määrin myrkyttänyt ihmisten mieliä tämän hallinnollisen rajaviivan kummallakin puolella.

TALOUDELLINEN KEHITYS

Taloudellinen kasvu

Teollistuminen on lisännyt kansan vaurautta ja nostanut elintasoja, so kansantuloa asukasta kohti niin, että olemme tässä suhteessa ensimmäisten joukossa koko maailmassa, mikä tosiasia on syytä pitää mielessä olojamme arvioitaessa. Edistymisemme oli erityisen nopeaa toisen maailmansodan jälkeen. Kansantalouden tuotannon määrä saavutti jo vuonna 1947 sotia edeltäneen tason. Kasvu ei tuolloin vaikuttanut elintason nousuun koko voimallaan, sillä sotakorvaukset ja koneiston uusiminen vaativat osan tuotannon tuloksista. Vaikutus oli suurimmillaan vuosina 1948—56, jolloin esim teollisuustuotannon kasvu oli 9 % vuodessa. Sittenmin nousu on hidastunut, mutta se jatkuu edelleenkin, esim 1960-luvulla on tuotannon määrän vuotuisiksi kasvuvauhdiksi ennustettu noin 4 %, minkä suuruinen se oli mm vuonna 1963.

Erästä nousun syystä, elinkeinoelämän rakennemuutoksesta, on jo edellä mainittu. Sen ohella

on samaan suuntaan vaikuttanut koneistuminen, jonka ansiosta mm metalliteollisuus ohitti vuodesta 1960 lähtien tuotannon nousussa puunjalostusteollisuuden. Kolmanneksi on tässä yhteydessä viitattava tietotason merkitykseen. Tiedon tason nousun on arveltu, vaikka työn ja pääoman panos pysyisikin entisenä, kohottavan tuotannon määrää 1—2 % vuodessa. Koska toisaalta koulutetun työvoiman kysyntä kasvaa teollistuvassa yhteiskunnassa progressiivisesti, ovat tutkimustyöhön ja koulutukseen uhratut varat erittäin tuottavia sijoituksia.

Tuotantoluvut osoittavat kokonaiskasvun ohella myös eri elinkeinojen suhteellisen merkityksen kansantaloudellemme. Ennen sotia oli tuottavin elinkeinohaara alkutuotanto eli maa- ja metsätalous, mutta sittemmin on painopiste tälläkin alalla siirtynyt jalostus- ja palveluelinkeinoin. Tämä käy ilmi mm nettokansantuoteluvuista vuodelta 1961, jolloin osuudet olivat suuruusjärjestyksessä: jalostuselinkeinot 40 % (1938 — 30 %), palveluelinkeinot 38 % (1938 — 34 %) ja alkutuotanto 22 % (1938 — 36 %).

Rintamaat ja syrjäseudut

Suomalaisen yhteiskunnan taloudelliseen kehitykseen liittyy läheisesti ongelma syrjäseutujen väestön toimeentulosta ja elintasosta. Noin 1/4 maamme väestöstä asuu viidessä itäisessä ja pohjoisessa läänissä, joiden alue käsittää 3/4 maan pinta-alasta. Nämä alueet ovat suurelta osalta harvaan asuttuja, pienviljelysvaltaisia ja taloudellisesti alikehittyneitä. Pahimmat vajaatyöllisyysalueet sijaitsevat juuri täällä, muuttoliike verottaa eräitä maakuntia vakavasti ja syrjäisimpien seutujen yhteydet muuhun maahan ovat heikot.

Eräänä keinona tilanteen parantamiseksi on tarkoituksenmukaisesti suoritettu ja kansantalouteemme luontevalla tavalla liittyvä hajasijoitus. Teollisuuden ja virastojen avulla muutetaan näiden alueiden taloudellista perusrakennetta, tuodaan niille työtilaisuuksia ja sivuansiomahdollisuuksia, luodaan välttämättömiä yhdyskuntia ja keskuksia sekä parannetaan liikenneyhteyksiä. Tällä toiminnalla on huomattavat kerrannaisvaikutukset, mm yksi työpaikka teollisuudessa synnyttää yleensä 3—4 muuta työpaikkaa. Kaikkia syrjäseutuja ei tietystikään voida teollistaa, mutta pääasia on laajentaa rintamaiden vyöhykettä niin suuressa määrin kuin mahdollista.

Johtopäätöksiä ja toteamuksia:

Elintasomme nousu on edelleenkin teollistumisen ja sen jatkoelinkeinojen — kaupan ja liikenteen — varassa. Teollistuminen riippuu suuresti viennistä ja vienti puolestaan maan yleisestä talouspolitiikasta, kustannustasosta, artikkelien monipuolisuudesta ja laatutasosta

sekä vientiorganisaatiomme myyntikyvystä. Syrjäseutujamme ei voida eristää eikä pitää alikehittyneessä tilassa. Kyseiset alueet on liitettävä kiinteästi muuhun valtakuntaan ja jatkettava niillä sitä toimeentuloedellytysten parantamista, joka jo on pantu alulle.

SOSIAALINEN KEHITYS

Sosiaalinen suoja ja tasaus

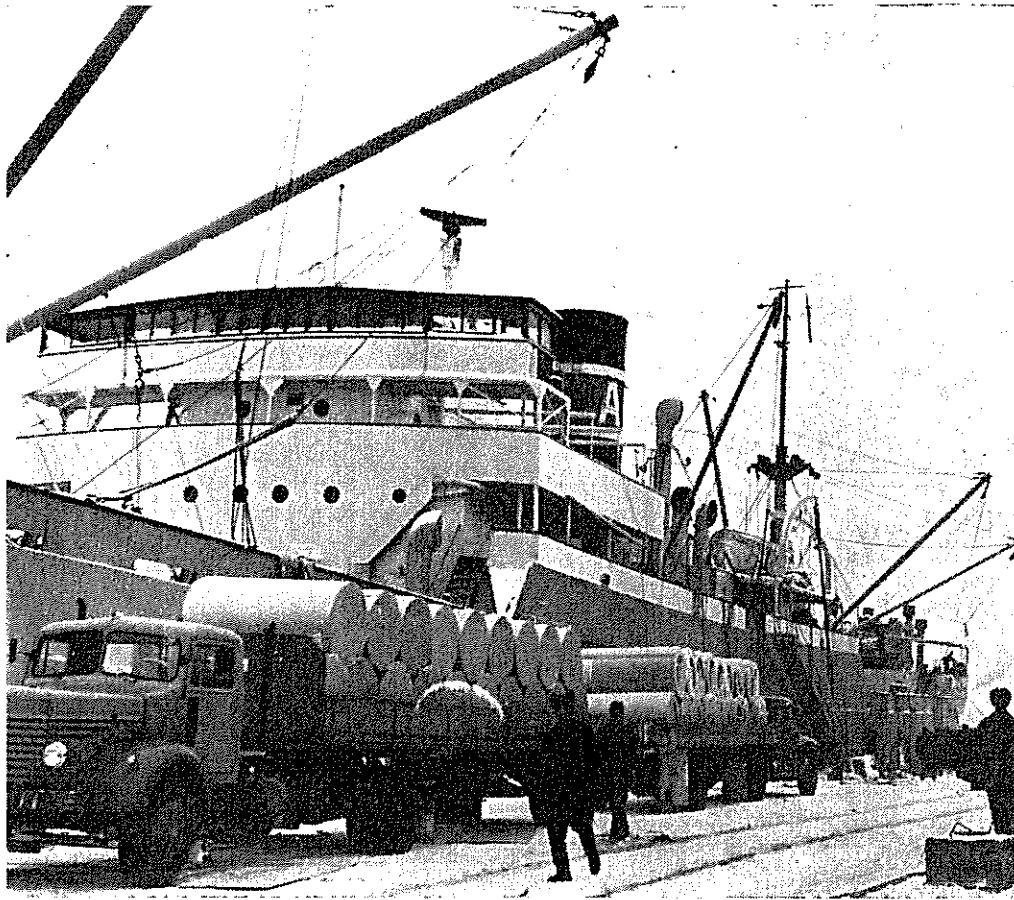
Säätylaitoksen aikakaudella yksilön asema määrytyi pääasiassa syntyperän mukaan. Silloin elettiin staattisessa yhteiskunnassa, jossa ei sosiaalisen aseman muuttuminen juuri käynyt päinsä.

Teollistuvassa yhteiskunnassa ovat säätyjen tilalle tulleet yhteiskuntaluokat. Suoritukset, tulot, opillinen sivistys ja elintaso määräävät mihin luokkaan yksilö kuuluu. Kysymyksessä on dynaaminen yhteiskunta, jossa on mahdollisuus muuttaa luokkaa ja yhteiskunnallista asemaa. Maantieteellisen liikkuvuuden ohella teollistuvalla yhteiskunnalle on ominaista myös sosiaalinen liikkuvuus.

Mahdollisuuksia sosiaaliseen nousuun ei ole kuitenkaan riittävästi, minkä vuoksi syntyy kilpailua. Luokkayhteiskuntaa kutsutaankin tästä syystä myös kilpailuyhteiskunnaksi. Kilpailussa toiset voittavat, toiset häviävät. Hävinneet katkeroituvat ja vieraantuvat yhteiskunnasta. Tällaisista heikommista ryhmistä mainittakoon mm alemmat sosiaaliset luokat, pienituloiset, vähemmän kouluja käyneet, eristäytyneet tai eristetetyt sekä huoltoavun varassa elävät. Turvattomuuden tunne on saanut nämä ryhmät luomaan omat turvajärjestelmänsä, sosiaaliset ja poliittiset organisaatiot. Oman ryhmän tuki ei ole kuitenkaan riittänyt, vaan turvan antajina on tarvittu myös valtion, kuntain sekä työnantajien ja muiden yksityisten apua. Ulkopuoliseen tukeen kuuluvat mm lapsilisät, perhelisät ja äitiysavustukset, kansaneläke, työsuhde-eläke, sairausvakuutus, sotilasvammakorvaukset, invalidihuolto, työttömyysavustukset ja hintatukipalkkiot.

Sosiaalipolittisiin avustuksiin ja hintatukipalkkioihin käytetyt tulonsiirrot ovat vuosina 1938—61 kasvaneet seitsemänkertaisiksi. Samalla on kasvanut tulonsiirtojen osuus valtion menotaloudessa. Oltuaan vuonna 1938 valtion menoista 21 % käsitti määrä vuonna 1961 jo 43 %. Eri yhteisöjen kesken jakautuivat sosiaalimenot vuonna 1959 seuraavasti: valtio 48 %, kunnat 23 %, työnantajat 21 % ja väestö 8 %.

Toisen maailmansodan jälkeen on tuotannon kasvusta tullut edellä mainituissa muodoissa suhteellisesti suurempi osa vähävaraisten hyväksi, mikä on nostanut näiden elin- ja sivistystasoa, vähentänyt luokkaeroja kansamme keskuudessa ja lisännyt toimeentulon varmuutta siellä, missä asianomaisten omat voimat eivät ole riittäneet.

Totamuksia ja johtopäätöksiä:

Teollistuminen on luonut luokkayhteiskunnan, mutta se itse toimii tehokkaasti luokkajajojen lieventämiseksi ja poistamiseksi. Teolliseen yhteiskuntaan sisältyy erilaisia sosiaalisen kohoamisen väyliä ja mahdollisuuksia. Luokkajako luo tunnepohjaista vastakohtaisuutta, mistä syystä on tärkeää taasoittaa luokkaeroja sekä aikaansaada yhteyksiä ja vuorovaikutusta eri luokkien kesken. Turvallisuuden tunne on erityisen tärkeä muuttuvassa yhteiskunnassa. Ensi sijassa juuri siitä riippuu, missä määrin kansalaiset tuntevat yhteiskunnan omakseen ja kuinka he siinä viihtyvät.

Traditioiden höltyminen

Maatalousvaltaisessa yhteiskunnassa kansalaiset kuuluivat harvoin yhteisöihin, kuten perheeseen, sukuun, kylään, kirkkoon ja kouluun. Nämä yhteisöt loivat elämäkatsomuksen, tavat ja aatteet, ne sitoivat ihmiset staattisiin kaavoihin ja ne kontrolloivat jatkuvasti jäsentensä käyttäytymistä. On ymmärrettävää, että noissa oloissa oli kansalaisten — niin vanhojen kuin nuortenkin — ajattelulle ja toiminnalle ominaista kuuliaisuus, auktoriteettien

kunnioittaminen sekä vastaavasti vähäisempi itseenäisyys ja oma-aloitteisuus. Elämä oli itse asiassa helppoa ja turvallista: perinteet antoivat selvät toimintaohjeet ja perhe piti huolta jäsenestään, mikäli asianomainen itse ei siihen kyennyt.

Teollisessa yhteiskunnassa kansalaiset ovat jäseninä monissa, elämää eri suuntiin pirstovissa yhteisöissä. Erityisesti perheen kohdalla on tapahtunut keskipakoinen kehitys työn ja harrastusten siirtymässä kodin seinien ulkopuolelle. Samanaikaisesti on vapaa-aika — koneistumisen ansiosta — lisääntynyt ja sen ongelmat nousseet etualalle.

Vaikka yksilö on joutunut entistä useampaan ryhmään, hän tuntee elämänsä entistä yksinäisemmäksi, vaikeammaksi ja turvattommaksi. Yksinäisyyteen eristäytyneitä tai eristettyjä on nyky-yhteiskunnassa enemmän kuin koskaan ennen. Vaikeuksia taas esiintyy sikäli, että kansalaisen itsensä on nyt valittava useista tarjolla olevista vaihtoehdoista. Kun useat yhteisöt vetävät häntä eri suuntiin, syntyy helposti epävarmuutta, oikean ja väärän suhde hämärtyy, kaikki on monitahoista ja muuttuvaa, on vaikeata luoda mielekkyyttä elämän ongelmiin. Turvallisuuden tunteen heikkeneminen puolestaan näkyy mm siinä, ettei perhe enää huolehdi jäsenistään siinä määrin kuin ennen, joten turvaa on täytynyt etsiä kodin ulkopuolelta.

Jo nuoresta pitäen joudutaan havaitsemaan, ettei elämä muuttuvassa yhteiskunnassa etene tasaisen varmasti. Nuori joutuu käymään läpi monia karsintakursseja ja testauksia, hän joutuu jonottamaan pääsyä oppilaitoksiin ja hän joutuu kilpailemaan työpaikoista, ylenemisestä ja suosionosoituksista.

Perinteiden höltyminen näkyy selvimmin murrosaikamme nuorison kohdalla. Ennen nuori polvi peri tapansa vanhemmiltaan, nyt se ottaa moraali- ja käyttäytymissääntönsä mm muiden maiden nuorilta. Nuoret omaksuvat ensimmäisinä uuden ja sopeutuvat helpoimmin muutoksiin. He seuraavat jatkuvasti ajan tapahtumia, hankkivat niistä tietoja, ovat henkisesti melko valppaita ja kehittyneitä. Nuoret pyrkivät torjumaan muuttuvan yhteiskunnan synnyttämää epävarmuutta itsenäisillä mielipiteillään, jotka he rohkenevat esittää myös auktoriteeteille. Edelliseen sukupolveen verraten nuoret suhtautuvat arkisemmin ja konkreettisemmin asioihin, päätös on heille vierasta. Kaikki tämä asettaa vanhemmille, opettajille ja esimiehille — ennen muuta näiden tiedolliselle tasolle — aikaisempaa suurempia vaatimuksia.

Mutta nuorison parissa tapaa kielteisiäkin piirteitä. Vapauden väärinymmärtäminen on useassa tapauksessa johtanut liioitteluun ja synnyttänyt ääri-ilmiöitä, jotka ovat aiheellisesti huolestuttaneet vanhempia, kasvattajia ja viranomaisia sekä aiheuttaneet koko nuorisoon kohdistuneita väärä moitteita. Kansan hyvinvoinnin lisääntyessä on samalla lisääntynyt epäsosiaalinen nuorisoinen, jonka parissa rikollisuus, alkoholinkäyttö ja yhteiskunnan huollon varaan joutuminen ovat yleisiä. Tutkimuksissa on voitu todeta, että nuorten harrautumiseen ovat useimmiten olleet syynä onnettomat kotiolot. Jo varhaislapsuudesta lähtien ovat vanhempien ja lasten suhteet olleet huonot. Vanhemmat ovat suhtautuneet torjuvasti ja hyljeksivästi lapsiinsa, joiden on ollut pakko lähteä etsimään tyydyttävämpää elämää kodin ulkopuolelta.

Perinteellisen elämänmuodon alalla tapahtunut muutos antaa aihetta kolmeen toteamukseen:

On ymmärrettävä olosuhteiden muutos ja pyrittävä järkevällä tavalla sopeutumaan siihen. Toisaalta on varottava liioittelua. Ei kehitys vaadi kaiken uudistamista eikä pidä kilpailla radikaalisuudessa siinä luulossa, että ajan henki nimen omaan edellyttää tällaista asennoitumista ja että niin päästään parhaiten esille ja eteenpäin. Lapset on kasvatettava tulemaan toimeen muuttuneessa yhteiskunnassa, sillä kilpailu siinä on todella kova ja tienviittoja entistä vähemmän.

Massoittuminen ja yksilöllisyys

Teollistumiseen liittyvät erikoistuminen ja työnjako, eturyhmien syntyminen ja järjestäytyminen sekä suuret organisaatiot, joissa tapaa ilmeisiä byrokraattisia ja autoritaarisia piirteitä. Seurauksena on massoittuminen ja kansalaisten yhdenmukaistuminen, mitä kehitystä joukkotiedotusvälineet, ennen muuta radio, televisio ja sanomalehdistö vielä tehostavat. Tällaisessa joukossa ja massassa ovat voimassa arvot ja säännöt, joista poikkeaminen on hankalaa, sillä yhteen alaan specialisoituneen henkilön näköala on pieni ja älykäs yksilö on joukossa helppo suggeroida.

Massa-ajattelun vastapainoksi on kasvatuksessa korostettava ja johtamisessa käytettävä hyväksi yksilöllisyyttä. Se merkitsee mm persoonallisen suorituskyvyn arvostamista, oikeudenmukaisuutta suhtautumisessa alaisiin ja kanssaihmiisiin sekä yksilön vapauden kunnioittamista. Kansalaisilla täytyy olla oikeus poiketa muista ja oikeus esittää oma mielipiteensä. Heitä on rohkaistava yksilölliseen ja itsenäiseen toimintaan.

POLIITTINEN KEHITYS

Ulkopolitiikka

Kansainvälinen asemamme on sotien jälkeen jäsentynyt osaksi uudella tavalla. Ennen kansallistunne sävytti voimakkaasti ulkopoliittisia asenteita, kuten yleensä on laita nuorten valtioiden kohdalla. Muut maat ryhmiteltiin helposti vihollisiin ja ystäviin sen mukaan, miltä taholta arveltiin koituvan enemmän tai vähemmän vaaraa maan itsenäisyydelle.

Nyt on näkemysemme avarampi, mikä näkyy mm laajentuneessa kansainvälisessä yhteistyössä. Kuulumme Pohjoismaiden neuvostoon, EFTAan ja YK:iin. Kansainvälisissä kysymyksissä ohjenuoranamme on puolueettomuus. Näistä syistä kansalaiset kiinnittävät nykyisin valpasta huomiota kaikkeen, mikä koskee maamme kansainvälistä asemaa.

Kysymyksessä on huomattava muutos, johon meidän itsekunkin on kypsytävä. Kypsytminen ei tapahdu nopeasti, ei varsinkaan vanhemman polven osalta. Tämä polvi on elänyt vieraan vallan alla, se on kokenut kansallisen heräämisen ja maan itsenäistymisen ajat ja vielä senkin jälkeen taistellut vapautensa puolesta. Näihin kokemuksiin sisältyy voimakas emotionaalinen panos. Kun lisäksi tietyt kansalaisemme avoimesti parhaavat tätä asennetta ja samalla kansamme menneisyyttä, ei ole ihme, että eräiden mielissä syntyy käsitys: emme ole enää itsenäinen kansa, emme saa enää olla suomalaisia, enää ei sovi puhua isänmaasta. Nämä ihmiset tuntevat elävänsä tyhjiössä.

Kansainvälistä asennettamme ja asemaamme on selitettävä riittävästi ja kärsivällisesti. Ei riitä esi-

telmä eikä kaksi vuodessa, varsinkin kun ne yleensä ovat luonteeltaan perin teoreettisia. Kansalle on annettava entistä enemmän konkreettisia asiatietoja. Kun näin tehdään sekä poliittisella että epäpoliittisella sektorilla, asemaamme aletaan entistä paremmin ymmärtää, ymmärrystä taas seuraava hyväksyminen ja omaksuminen sekä hyväksymistä ja omaksumista luottamus siinä suhteessa, ettei uusi kansainvälinen asenteemme merkitse itsenäisyytemme ja vapautemme menettämistä vaan niiden säilyttämistä.

Yhteiskunnan demokratisoituminen

Yhteiskunnassa tapahtuneet muutokset ovat osaltaan edesauttaneet demokratisoitumisprosessia. Äänioikeuden piiriin on tullut koko kansa ja elintason nousu on lisännyt kansalaisten yhteiskunnallista aktiivisuutta nostaten mm osanottoa vaaleihin.

Arveluttavia demokratian kannalta ovat sen sijaan sellaiset erikoistuvalla yhteiskunnalle tyyppilliset tapaukset, jolloin henkilö keskittyy vain omaan ammattiinsa tuntematta kiinnostusta ja hankkimatta tietoja koko yhteiskunnasta ja sen kehityksestä. Nämä henkilöt pysyttelevät yleensä erossa julkisesta toiminnasta ja monet jäävät myös pois vaaleista. Demokratia antaa tällaiseen asenteeseen oikeuden ja mahdollisuuden, mutta syrjäänvetäytyminen on kohtalokasta sikäli, että yhteiskunnan kehityslinjat koskevat sangen läheisesti asianomaisten elämää ja toimeentuloa, joten näihin linjoihin on — esim vaaleissa — aiheellista ottaa kantaa. Vielä vaarallisempaa on, jos tietyt ryhmät suljetaan poliittisen toimintapiirin ulkopuolelle. Kokemus osoittaa, että eristäminen radikalisoi ao ryhmän mielipiteitä ja houkuttelee siihen kuuluvat etsimään apua muista järjestelmistä, kun taas mukanaolo yhteiskunnallisessa toiminnassa saa kansalaiset luottamaan demokraattiseen menettelyyn, arvostamaan sitä sekä ymmärtämään sen toimintatapoja.

Eräs ilmeinen puute demokratiassamme on poliittisen keskustelun kehittymättömyys. Poliittiselle elämälle ovat suuressa määrin ominaisia inttäminen, haluttomuus eri vaihtoehtojen tutkimiseen, riitelyn halu, loukkaaminen ja loukkaantuminen sekä pitkävihaisuus. Pulma ei varsinaisesti ole siinä, että olemme asioista eri mieltä, vaan siinä, ettemme kestä erilaisia mielipiteitä.

Toteamuksia ja johtopäätöksiä:

Demokratia edellyttää, että kansalaisilla on mahdollisuus osallistua poliittiseen toimintaan ja demokratian kannalta on toivottavaa, että niin monet kuin suinkin käyttävät tätä mahdollisuutta hyväkseen. Koko yhteiskunnan pitäisi olla kiinnostunut ja mukana

yleisten asioiden hoidossa. Demokratia edellyttää vapaata keskustelua ja erilaisia mielipiteitä. Maassamme tarvitaan enemmän Volttaisen henkeä: vaikka en hyväksykään mielipidettäsi, tulen kuolemaani asti puolustamaan oikeuttasi sen esittämiseen.

Poliittisten voimasuhteiden kehitys

Yhteiskunnan teollistuesssa on jossain määrin tapahtunut virtausta sosialistisiin puolueisiin päin. Suomen ensimmäisissä eduskuntavaaleissa (1907) oli vasemmiston osuus 37 % ja vuonna 1962 45,9 %. Vuosisadan alussa sosialismi oli suhteellisesti voimakkaampi maaseudulla, mutta kasvua on tapahtunut eniten kaupungeissa, jonne teollisuutemme on pääosaltaan keskittynyt. Vuonna 1907 käsitti sosialististen puolueiden osuus kaupungeissa 33,3 % sekä 1962 kaupungeissa ja kauppalloissa 55,2 %. Maaseudulla olivat vastaavat suhdeluvut 37,6 ja 40,1 %.

Yksityisten aatesuuntien kohdalla tapahtuneista muutoksista on ollut merkittävin kommunistisen ryhmän vahvistuminen. Ensimmäisissä eduskuntavaaleissaan 1922 sen äänimääräosuus oli 14,8 % ja vuonna 1962 22,0 %. Ryhmän voimistuminen tapahtui toisen maailmansodan jälkeen ja erityisesti sellaisilla Pohjois- ja Itä-Suomen alueilla, joissa osanotto vaaleihin pysytteli vuosisadan alkuvuosikymmeninä alhaisena ja nousi tuntuvasti sotien jälkeen. Kommunismin voimakkuuteen näillä alueilla ovat vaikuttaneet työväenliikkeen myöhäinen esiintyminen (so maltillisuutta synnyttävien perinteiden puuttuminen), syrjäseutujen eristäytyneisyys sekä takapajuisille pienviljelysseuduille tunnusomainen radikaalisuus.

Menetyksiä puolestaan on kärsinyt mm ruotsalainen kansanpuolue, jonka kannatusosuus vuonna 1907 oli 12,6 % ja vuonna 1962 6,4 %. Alenevaan suuntaukseen on ollut useita syitä: ko väestöosan suhteellinen väheneminen (alemman syntyvyyden, suomenkielisten kanssa solmittujen avioliittojen ja Ruotsiin muuttojen vuoksi), ruotsinkielisen työväestön luokkatietoistuminen ja siirtyminen jossain määrin sosialistisiin puolueisiin sekä muiden väestöryhmien äänestysaktiivisuuden nousu.

Myös vapaamielinen aatesuunta on kokenut Suomessa laskua: edistyspuolueen osuus eduskuntavaaleissa 1919 oli 13,8 % kun taas Suomen kansanpuolueen osuus 1962 supistui 6,3 %:iin. Sosialidemokraattisen ryhmän (1922 — 25,1 %, 1962 — 26,4 %) ja kokoomuksen kannatusosuudet (1919 — 23,0 %, 1962 — 19,7 %, 1962 — 15,7 %) ovat säilyneet suunnilleen ennallaan tai hieman nousseet. Maalaisliiton osuuden kasvu on merkittävää siksi, että maatalousväestön määrä on samanaikaisesti vähentynyt ja talonpoikaismuuspuolueet useimmissa maissa teollistumisen edistyessä joko hävinneet kokonaan näyttämöltä tai muuttaneet luonnettaan.

Puoluelaitoksen tila

Suomen puoluelaitos on yhteiskunnallisen murroksen pyörteissä joutunut omaan murrokseensa, minkä lisäksi sillä on myös historiallisista syistä tiettyjä toimintavaikeuksia.

Tilannetta kuvaa mm puolueiden määrän kasvu. Puolueita on nykyisin enemmän kuin koskaan ennen, kaikkiaan kymmenen. Yrittäjien monilukuisuus on omalta osaltaan lisännyt poliittista hajanaisuutta. Sen lisäksi useilla ryhmillä on sisäinen oppositionsa, joka sitoo puolueen energiaa ja tekee sen ulospäin joustamattomaksi.

Puolueiden välit ovat maassamme olleet ja ovat vieläkin kireät. Meidän puoluelaitoksemme on syntynyt ja kehittynyt jyrkkien vastakohtien merkeissä, joista mainittakoon mm kielikysymys, asennoituminen keisarilliseen Venäjään, kansalaislainsäätö, hallitusmuutokysymys, äärimmäisyyksiin liittyvien (kommunismi ja IKL) kieltäminen, työväenliikkeen hajanaisuus sekä puolueiden etupiiripohja (mm sosialististen puolueiden kannattajista oli 1958 82 % työväestöstä ja maalaisliiton kannattajista 87 % maatalousväestöstä). Puolueet ovat vuosikymmenien ajan kuljettaneet mukanaan ja varustaneet itsensä vanhoilla muistoilla ja kokemuksilla, joilla ei pitäisi olla enää mitään sijaa nyky-yhteiskunnassa.

Entisyyden rasituksista ja staattisen yhteiskunnan jätteistä johtuu, että alttiutta kompromisseihin puuttuu niin eduskunnassa kuin hallituksessakin. Puolueet varjelevat asemiaan ja pitävät kiinni vanhoista ympyröistään. Näin menetellen pitkittävät yhteiskunnassa käynnissä olevaa murrosta ja siirrytään poliittisesta kriisitilasta toiseen. Poliittisen elämän epäuskoisuus heikentää yhteiskuntaamme sisäisesti ja luo otollista maaperää levottomuus- ja tyytymättömyysliikkeille. Jopa eräiden tahojen usko järjestelmään alkaa horjua.

1950-luvulta lähtien on esiintynyt merkkejä siitä, että puolueet pyrkisivät muuttamaan ja kehittämään. Poliittiset ryhmämme ovat viime vuosina mm ryhtyneet tarkistamaan periaateohjelmiaan ja sopeuttamaan niitä nykyaikaan. Alkaneen vuoden (1964) sisällä on kyseinen toimitus suoritettu loppuun kaikissa vanhoissa puolueissamme. Uudet ohjelmat ovat sisällöltään yleistyneet ja samalla lähestyneet toisiaan. Suuntaus on kohti yleispuoluetyyppejä, sillä tasavahvojen yhteiskuntaryhmien maassa ei mikään taho yksin pysty elättämään poliittista puoluetta.

Puolueiden uudistussuunnitelmien perusteella voidaan todeta, että toisen maailmansodan jälkeinen teollistamisvaihe on välillisesti muuttamassa koko puoluelaitoksen pohjaa samoin kuin ensimmäinen teollistamisvaihe viime vuosisadan lopulla kiirehti säätyedustuslaitoksen purkamista, ääni-oikeusuudistusta ja puolueiden syntymistä.

Johtopäätöksiä ja toteamuksia:

Yhteiskuntamme nykyisessä murrosvaiheessa

sa tarvittaisiin maltillisuutta, joustavuutta ja tasapuolisuutta — kaikilta: hallitukselta ja oppositiolta, enemmistöltä ja vähemmistöltä, suurilta ja pieniltä puolueilta. Täytyy toivoa, että puolueet voisivat mahdollisimman pian ryhtyä seuraamaan uusia ohjelmiaan. Yhä yleisemmän luonteen saavat puolueohjelmat olisivat sopiva vastapaino entistä enemmän erikoisintressejä sisältävälle yhteiskunnalle. Eräänä seurauksena puolueiden uudistamisesta olisi ilmeisesti myös puolueiden luvun väheneminen. Yhteishengen voimistamista ja yhteistyön elvyttämistä olisi ryhdyttävä kansamme keskuudessa käytännöllisin muodoin harjoittelemaan. Voisimme alkaa esim onnettomuuden kohteeksi joutuneiden lähimmäistemme auttamisesta.

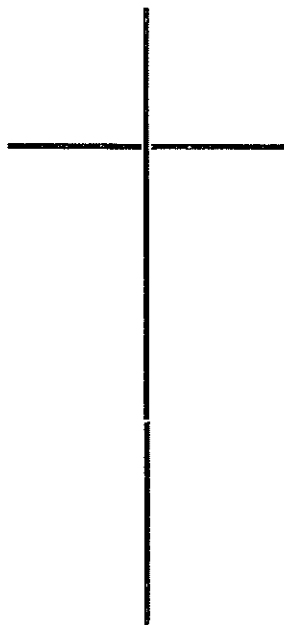
SOPEUTUMINEN

Suomalainen yhteiskunta on parhaillaan muutos- ja murrosvaiheessa, kahdessakin mielessä: suhteissa muihin maihin ja sisäisessä kehityksessä. Kansakunnan elämässä ei juuri voi olla komplisoidumpaa tilannetta. Koska muutos on lisäksi ollut perin nopea, koetaan ero entiseen tavallistakin voimakkaampana.

Seurauksena on ollut kahdenlaista reagoitua. Ajan ristiriitaisuus on toisissa herättänyt hämminkiä, sopeutumisvaikeuksia ja syrjäänvetäytymistä. Toiset taas lioittelevat tietoisesti muutosprosessia, aliarvioivat kaikkea entistä ja pyrkivät tilanteen varjolla ajamaan omia tarkoitusperiään.

Oikea asenne on näiden äärimmäisyyksien puolivälissä. On pystyttävä erottamaan mikä muutoksessa on pysyvää, mikä tilapäistä ajan heijastusta ja sen mukaan ohjattava kehitystä. Eräät yhteiskuntamme keskeiset yhteisöt ovat jo analysoineet tilanteen omalta kannaltaan. Kirkko on katsonut välttämättömäksi lähteä etsimisen tielle, mitä osoittaa mm lutherilaisen maailmanliiton yleiskokouksen tunnus: Kristus tänään. Koulu on kamppailut muutokysymyksensä kanssa. Toivotavasti samat sadat etevät aivot vapautuvat mahdollisimman pian pohtimaan toista tärkeää ongelmaa, opetuksen sisältöä. Puolustuslaitos on sopeutumisessaan huomattavan pitkällä. Tämä on aihetta panna sitäkin suuremmalla syyllä merkille, kun kysymyksessä on voimakkaasti perinteellinen laitos, joka lisäksi jo luonteensa perusteella on hierarkkisesti jäsentynyt.

Vastaavanlaista tilanteen arviointia ja johtopäätösten tekoa tarvitaan yhteiskunnan kaikissa osissa. Kunkin taholla on luotava selkeä, nykyoloihin sovellettu kuva suomalaisesta yhteiskunnasta ja sen jälkeen vastattava kysymykseen: mitä aika vaatii omalta yhteisöltä ja mitä se laajemmassa mielessä vaatii yhteisön jokaiselta jäseneltä. Näin menetellen pystymme hallitsemaan murroksen, eliminoimaan siihen sisältyvät vaarmomentit ja valmistaamaan tien kohti tasapainoista yhteiskuntaa.

IN MEMORIAM

Majuri
Heimo Antero Timonen
* 5. 12. 1917
† 14. 1. 1964
Kadetti n:o 1957
24. kurssi

Majuri
Johan T R Lumatjärvi
* 15. 4. 1901
† 20. 1. 1964
Kadetti n:o 371
6. kurssi

Eversti
Lauri Olavi Virkkunen
* 6. 5. 1903
† 18. 2. 1964
Kadetti n:o 320
6. kurssi

Kapteeni
Mauno Wilhelm Palmunen
* 3. 1. 1905
† 29. 3. 1964
Kadetti n:o 501
9. kurssi

Kapteeni
Allan Valdemar Salo
* 27. 6. 1902
† 16. 4. 1964
Kadetti n:o 300
5. kurssi

LAHTI JA VARUSKUNTA

Lahden kaupunginvaltuuston puheenjohtajan pastori Ensio Partasen Kadettikunnan vuosikokouksessa 21. 3. 1964 pitämä esitelmä:

Lahden kaupungin maine perustuu yleisessä tietoisuudessa nuoruuden ja nopean kehityksen saavutuksiin. Varuskuntakaupunkina Lahti tunnetaan kuulujen Hennalan kasarmien ja itsenäisyysaikamme mainehikkaan Tampereen Rykmentin takia. Kaupunkilaiset ja varuskuntalaiset kuuluvat näin Lahdessa kiinteästi yhteen. Mutta harvoin yleisemmin tullaan muistaneeksi, että täällä paikallisen väestön ja varuskunnan suhteisiin ja vaiheisiin liittyy paljon erikoispiirteitä ja historian kipeitä muistoja.

Me voimme nähdä, miten juuri historialliset juuret luovat oman erikoisleimansa kaikelle sille, mikä nyt esillä olevan aiheen ympärillä pysähtyttää meidät.

Todellisuudessa Lahti ei ole mikään nuori asutushistorialtaan, vaan pikemminkin eräs maamme vanhimpia, jonka elämän vaiheet ulottuvat kauas vuosisatojen taakse. Ikivanhan Hollolan pitäjän kirkon olemassaolo on tiedossamme yli 700 vuoden ajalta. Tämä kirkko oli vanhoina aikoina samalla rajalinnoitus ajan vaatimuksien mukaisesti. Hollolan kuninkaan kartano oli Kustaa Vaasan ajoilta samalla varuskunnan keskus. Ruotujärjestelmän mukaisesti olivat seudun suurimmat talot rälssi- ja sotilastaloja. Niinpä kaikki Lahden kylän 20 taloa kuuluivat seudun sotilashospitaalain rälssiin. Kylän keskellä oli Helkalan talo vuodesta 1642 ratsumestarin palkkatila ja Lahden kartano ratsutila vuodesta 1664. Jalkarannan Köölin talosta tuli 1600-luvun lopulla sotilasvirkatulo rykmentin kirjurin ja myöhemmin luutnantin hoidossa. Mukkulan kartano oli jo 1500-luvun puolivälistä lähtien rykmentin parturin palkkatilana. Oman historiallisen loistonsa seudun vaiheisiin antaa tieto, että juuri näiden seutujen taloista koottiin Kustaa Adolfin armeijaan ensimmäiset hakkapeliitat. Nämä miehet olivat kotoisin tuosta läheltä Okeroisten Rälssistä, joiden talojen maihin nykyinen Hennalan kasarmialue kuuluu. Ei ole ollut aivan asiaton se tuonnoinen aloite, että Suomen hakkapeliittain muistopatsas olisi saatu tänne Hennalan seuduille, missä myös päättyi näiden hämäläisten ratsumiesten mainehikas vuosisatojen pituinen sotilastie nykyajan tekniikan syliin.

Ei ollut myöskään ihme, että pikkuvihan jälkeen Turun rauhan tultua 1740-luvulla Ruotsin valtiopäivät tekivät päätöksen, jonka mukaan Lahdesta oli tuleva eräs päälinnoitusalueita, johon sijoitettaisiin oma varuskunta. Kesällä 1747 itse Augustin Ehrensvärdin johdolla päätettiin Loviisan ja Lahden linnoitusten rakentamisesta. Valtakunnan

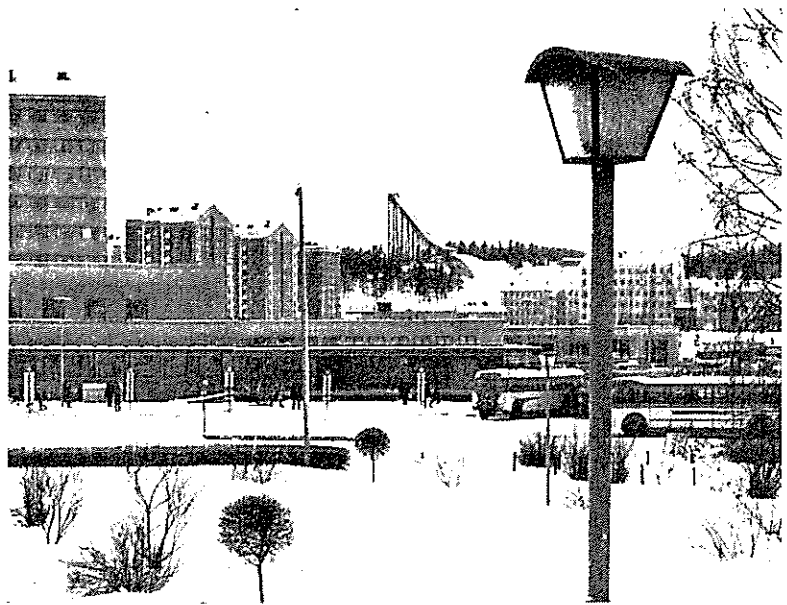
silloinen raja oli Kymijoessa, joten juuri Lahden seudut muodostivat Päijänteen alapäässä keskeisen puolustustukialueen. Lahden linnoituksen puolustusjoukkoihin olisi kuuluva 600 miestä kevyttä ratsuväkeä ja 3000 miestä kevyttä jalkaväkeä. Mutta komea suunnitelma jäi historian lehdille. Vain vähäiset linnoitusperustustyöt Lahden nykyisellä alueella, Mustakallion maastossa, ehdittiin aloittaa ja joitakin varastotiloja rakentaa, kun Ehrensvärd oli tullut käsitykseen, ettei Suomenlinnan merilinnoitusta voida jakaa hajoittamalla puolustusta kovin kauan itse päälinnoituksesta.

Olosuhteet muuttuivatkin sitten pian kokonaan uusiksi, kun Suomi oli liitetty Venäjän yhteyteen. Myös täällä nykyisen Hennalan varuskunnan mailla, Okeroisten kylässä käytiin Suomen sodan alkuvaiheessa, 28. 2. 1808 taistelu, missä everstiluutnantti O Wetterhoffin ja eversti V Platenin johtamat näiden seutujen miehet puolustautuivat venäläisen everstin Kulneffin joukkoja vastaan. Kasakkamäen sotilashaudat jäivät kertomaan sitkeästi taistelusta kauas jälkipolville.

Uusissakin vaiheissa Lahti säilytti varuskuntaperinteet. Niinpä Krimin sodan aikoina tänne perustettiin suuret reserviläisharjoituspaikat, joitten keskuksena oli kuulu Vierumäen harju- ja nummialue, missä nyt kohoavat Urheiluopiston komeat tilat ja kentät.

Venäläistämisaikojen synkimmissä vaiheissa Lahteen pesiytyivät pelätyt kasakat ja santarmi-joukot. Heidän toimestaan v 1903 saatettiin maanpakoon seudun suuri isänmaan patriootti, Lahden kartanon isäntä, kapteeni, hovingeuvos August Fellman, joka yhdessä P E Svinhufvudin ja K J Ståhlbergin kanssa olivat täällä luomassa passiivisen vastarintataistelun suunnitelmat isänmaan suuren vaaran aikoina. Tämän Suomen korkeimpien lakimiesten salaisen kokouksen muistoksi on asetettu muistolaatta vanhan Kartanon seinään ja kaupungin keskeisimmällä katualueella ovat suurten itsenäisyystaistelumme johtajien, presidenttien, nimille omistetut kadut.

Näitä sortovuosien tapahtumia vastaan nähtynä ymmärtää myös hyvin, että kun täällä alkoivat liikkua venäläiset insinöörit suuren varuskunnan suunnittelutöissä, ei heitä kovin mieluisina vieraina täällä katseltu. Pian Lahdesta tehtiin Helsingin ja Viipurin jälkeen Suomen suurin venäläinen varuskunta. Senaatin päätöksellä vuodelta 1909 tänne sijoitettiin 4.Suomenmaalaisen Tarkka-ampujarykmentin Lahden komppania. Nämä venäläiset joukot tulivat Lahteen samana vuonna ja ensimmä-

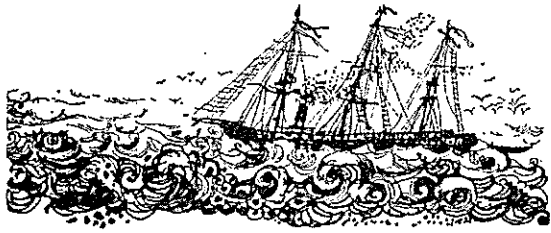

mäisiksi kasarmirakennuksiksi oli varattu Möysänjärven rannalta Iinoffin huopatehdas, nykyinen Möysän Pirtti sekä Vapaudenkadun varrelta Mattsonnin oluttehdas. Samalla alkoivat myös varsinaisen kasarmialueen suunnittelut, jolloin ensimmäiseksi oli sijoituspaikaksi ajateltu nykyistä Fellmannin puistoa laajoine peltoaloineen. Aluetta oli jo aikaisemmin käytetty sotilasharjoituskenttänä. V 1910 tehtiin päätös, että kasarmit rakennetaan kuitenkin nykyisen Hennalan paikalle ja uusien kasarmien peruskivi laskettiin täällä 8. 10. 1911. Kasarmien valmistuttua sijoitettiin tänne 11. Suomenmaalainen Tarkka-ampujarykmentti. Ensimmäisen maailmansodan aikana varuskunta saavutti miesvahvuuden, mikä lähenteli 10.000 miestä. Tällainen jättiläisvaruskunta painoi luonnollisesti hallitsevan leimansa koko kaupunkiin, jonka oma asukasluku tuolloin oli vain noin 3000 henkeä. Me voimme vain aavistella, mitkä vaikeudet tästä kaikesta aiheutuivat seudun elämään. Varuskunnan ja asukkaiden suhteet olivat aina kireät. Seudun elämä sai entistäkin raisumpia muotoja ja ikäviä ilmiöitä. Suuri oli aviottomien lasten syntyminen. Hennala merkitsi lahtelaisille kaikkea sitä, missä vieraan vallan sorto oli uhkaamassa kansallista olemassaoloa. Venäläiset joukot poistuivat täältä Hennalasta lopullisesti vuoden 1917 päättyessä, jolloin sodan syytyessä täällä ei enää ollut venäläisiä.

Hennalan varuskunnan ja kasarmien murheellinen maine syöpyi tuskallisena lahtelaisten tietoisuuteen 1918 tapahtumien jälkiselvittelyjen yhteydessä. Taistelujen loppuvaiheessa oli Hennalan ja Vesijärven välisessä maastossa lähes 10.000 punaisten joukkojen miestä ja lisäksi Lahden ja Hollolan kirkon välisellä alueella lähes 20.000 miestä, jotka kaikki joutuivat saksalaisten ja val-

koisten joukkojen saartamina vangeiksi. Hennalan vankileirin syvä tragedia on eräs kansamme historian murheellisimpia muistoja. Ja kun vankileiri lopullisesti tyhjennettiin lokakuussa 1919, oli paikkakunnan elämään jäänyt avoin haava, mikä nousvan työläiskaupungin asukkaille merkitsi suoranaisesti tahi välillisesti kielteistä suhtautumista kaikkeen, mikä liittyi itsenäisen Suomen oman armeijan ja varuskunnan syntymiseen täällä Hennalassa. Kuopion Jalkaväkirykmentti N:o 4 Haminaan sijoitettuna oli saanut uuden nimen, Tampereen Rykmentti, Tampereen valloituksen kunniaksi. Tämä rykmentti siirtyi Hennalan kasarmien haltijaksi lokakuussa 1920 ja kun vastaanottoparaati oli pidetty Lahden torilla marraskuun 25. päivänä 1920, niin voidaan sanoa, että Lahdesta oli tullut itsenäisen Suomen varuskuntakaupunki.

Oli hyvin ymmärrettävää, jos Tampereen Rykmentin alkuaikoina oli vaikeuksia osan paikkakunnan väestöstä suhtautua myönteisesti varuskuntaan huolimatta siitä, että täällä palvelivat pääasiassa Tampereen seudun työläiskotien pojat. Me vanhan Lahden asukkaat ihailimme suuresti TR:n upseerikuntaa, joka näissä ristiriitaisissa olosuhteissa pyrki rakentamaan luottamusta ja yhteistyön suhteita kaupunkiin päin. Kaupunki oli 1930-luvun alussa laajentunut alueliitoksien kautta ja muodostunut kunnalliselta hallinnoltaan voimakkaasti työläisenemmistöiseksi "punaiseksi kaupunkiksi". Entiset Hennalan vankileirin punakaartilaiset olivat nyt nousseet kaupungin johtopaikoille. Näiden kunnallismiesten keskuudessa oli paljon ennakkoluuloja ja myös mielen katkeruutta. Suomalainen yhteiskunta ei ollut vielä kasvanut sisältä kansallisesti ehyeksi. Lahtelaisten työläisjohtajien keskuudessa, vain siitä tässä avoimesti mainita, tunnettiin vähitellen yhä myönteisempää

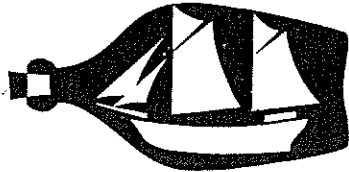
CASINO

meren rannalla

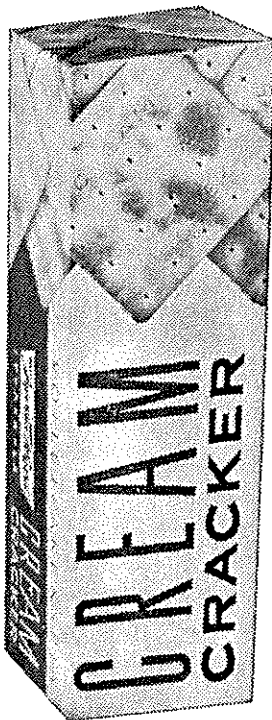
**KALA-
RUOKA-
LISTA**

**NAUTICAL
BAR**

Kulosaari

688 201. Avoinna ark. 18—01, sunn. 12—18

**Jyväshyvän
makupaloja
kahvipöytään**

**CREAM CRACKER
VOILEIPÄEKSI**

Aivan erikoisen kevyt ja murea. Aavistuksen verran suolainen. Mitä mainiain välipala.

PAKETTI 0:72

WOLF-KEKSI

Länsisaksalainen kuuluisuus. Tuoksuvan tuore ja herkullisen maukas.

"Rulla" 0:75

JYVÄSHYVÄ JUHLISTAA KAHVIHETKET

asennetta varuskuntaan päin. Näinä aikoina oli täällä varuskunnan komentajina harvinaisen hienoja persoonallisuuksia, jotka taitavasti ja hienovaraisesti osasivat rakentaa siltoja yli erottavien kuilujen. Ratkaisevaa aikaa tässä suhteessa olivat vuodet 1928—1938, jolloin täällä olivat komentajina everstit J H Heiskanen, Eino R Koskimies ja Viljo A Kauppila, joiden suuri ansio on, että kaupunki ja varuskunta, voim sanoa, löysivät toisensa. Täällä Lahdessa rakennettiin lujasti uutta Suomen kansaa, mikä oli pian ottava vastaan isänmaan suurimman uhan, talvisodan raskaat päivät. Kenties te, hyvät kuulijat nyt tässä yhteydessä osaatte antaa oikean arvon kaikelle sille yhteistyölle, mikä Lahden varuskuntakaupungissa suoritettiin talvisotaa edeltäneenä vuosikymmenenä, jolloin Lahdessa otettiin ensimmäisenä maassa tavaksi, että rykmentin vuosipäivänä ja itsenäisyyspäivän paraatissa olivat paraatia vastaanottamassa sotilaskomentajien rinnalla kaupungin kunnalliset johtomiehet. Täällä Hennalassa pantiin alkuun ensimmäisenä asevelvollisten omaisten päivät. Varuskunta ja kaupunki ovat järjestäneet yhteisen itsenäisyyspäiväjuhlan, josta on muodostunut arvokas perinne. Sekin pieni kaunis tapa, että täällä uusille asevelvollisille kaupungin toimesta tarjotaan kahvit kutsuntatilaisuudessa, on osoitusta hyvistä suhteista varuskuntaan. Voimme sanoa, että Lahti on tänään ylpeä varuskunnastaan. Me tajuamme, että tuskallinen on ollut usein tällä seudulla tie historian kovassa koulussa, mutta siinä kaikessa me olemme kasvaneet oman suomalaisen sotilaan kunnioittamiseen. En pidä vähäarvoisena tätä juhlapäivää meille kaupungin edustajille, vaan me olemme ylpeitä siitä, että saamme nähdä juuri Lahden varuskunnassa tänään maan kadettikunnan korkeat edustajat. Te olette rakkaita, kunnioitettuja vieraita varuskuntakaupungissa, jonka elämässä suomalainen sotilas on ollut keskeisellä paikalla.

Kansakuntana me olemme nyt uuden ajan tehtävien keskellä. Näistä kansallisista velvoituksista ei ole vähäisin se tapa, millä maanpuolustuksemme hoidetaan kansan yhteisenä asiana. Tässä suhteessa jokainen päivä arkisena elämänä tulee eteemme velvoittavana ja läheisenä juuri varuskuntakaupungissa. Suomen mies kasvaa isiensä vertaiseksi vain käymällä läpi miesten koulun. Asevelvollisuusajaksi on näin ratkaisevaa sille, millä tavalla me liitämme omassa itsessämme maanpuolustajan ja maan rakentajan ylevät kutsumukset. Varuskuntakaupunki on ulkonaisesti se isänmaan osa, jossa opitaan asekuuntoisuuden rinnalla kasvamaan kiinni yhteiskuntaan rakentavana ja palvelevana kansalaisena. Kansalaiskasvatuksemme eräs merkittävä pääosa liittyy aina varuskuntaan. En erehtyne, jos väitän, että varuskunnan ja kaupungin väliset suhteet ratkaisevat suurelta osalta sen tavan, millä Suomen mies tuntee ja näkee olevansa oman maansa vapauden vartija.

Tampereen Rykmentin muistomerkin paljastustilaisuus vuonna 1962. Kunniavartiossa varuskunnan nykyiset kasvatit, Hämeen Ratsujääkärit

Me tiedämme nyt, mitä tämän päivän maailmassa tapahtuu ja erityisesti sen, mitä kuuluu oman pienen kansamme valtiolliseen itsenäisyyteen ja nykyiseen poliittiseen asemaamme.

Maamme puolueettomuuspolitiikan ainoana taakkeena on luja tietoisuus välttämättömyydestä turvata rauhaa kaikilla rajoilla. Maamme rauhanpolitiikka ja yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden toteuttaminen ovat takeet siitä, että suomalainen sotilas on tänään yhä kansakunnan vapauden vertauskuva. Varuskuntakaupungissa on aina lähellä juuri tämä todellisuus.

Lahten varuskuntakaupunki on monella tavalla omalaatuinen. Sillä on historialliset voimakkaat värinsä. Sillä on Viipurin perinteiden vaaliminen. Lahti on Juho Kusti Paasikiven kotikaupunki, missä elää voimakas tunto isänmaallisesta hengestä. Lahti on tuliseluisen työväenliikkeen johtajan, Eetu Salinin yhteiskunnallisen vallankumouksellisuuden eräs voimakkaimpia keskuksia. Lahti on rohkeitten yrittäjien ja sitkeiden työläisten kaupunki. Tämä on se tausta ja pohja, missä varuskunta täällä toimii. Näin on varmaa, että myös varuskunnan sisällä vakavan asekkoulutuksen ohella tunnetaan aina samalla se suomalaisen yhteiskunnan elävä voima, mikä voimakkaana muovaa lakkaamatta varuskuntakaupunkiamme yhä suurempiin saavutuksiin työn sankaruuden vainioilla.

Lahten kaupunki ja varuskunta ovat eläneet kohtalonsa yhdessä. Me kuulumme yhteen. Kaupunki toivoo, että hyvät suhteet, mitkä ovat olleet pitkien kokemusten jälkeen tosiasia, kehittyvät edelleen. Varuskunnan osuus paikkakunnan yhteiskunnallisessa elämässä, kulttuuriharrastuksissa ja yhteisissä riennoissa aina uljaiden Salpausselän kisojen yhteiseen rakentamiseen saakka, on näkyvän ratkaisevaa.

Kaupunkia liittää luovuttamattomat siteet varuskuntaan, kaikki se pyhä ja kunniakas, mikä kertoo tämän seudun elämässä isänmaan vapauden yhteistä uhrinietä. Me vaalimme yhdessä kansakunnan kalleinta perintöä — suomalaisen sotilaan uljuutta siellä, missä käytiin miehen tie loppuun asti. Maanpuolustuksen henki säilyy aina, jos me näemme ja muistamme, mitä on olla suomalainen niin esi-isiemme kulkemana taistelujen tienä kuin tämän päivän rauhan turvaajina. Uusi aika ei koskaan jätä varjoon sitä, mitä olemme olleet kansana historian kovassa koulussa. Mutta uusi aika on meille kirkastanut ydinkysymykseksi tänään vanhan totuuden: vain elävä maanpuolustushenki antaa kansakunnalle oikeuden vaatia kunnioitusta toisten vapaiden kansojen puolelta. Vain tämä eikä mitään muuta: maamme puolustusvoimat eivät ole ketään vastaan, vaan aina valmiina oman, kalliin vapauden puolesta.

KADETTIKOULUN VUOSIPÄIVÄ 20. 3. 1964

Vuosipäiväparaatin ohimarssin otti vastaan kenraaliluutnantti Ali Koskimaa seurassaan Kadettikoulun johtaja, eversti B Backström

Päiväjuhla pidettiin Kadettikoulun juhlasalissa. Kuvassa Kadettikuoro laulaa musiikinopettaja Urpo Jokisen johtamana

Kenraali Hannes Ignatiuksen Kadettisäätiön stipendien jako

Viime aikoina on useampaan otteeseen käynyt ilmi, ettei upseerikunta tunne riittävästi kenraali Hannes Ignatiuksen Kadettisäätiön toimintaa, erityisesti sitä millä perusteella säätiö jakaa stipendejä ja apurahoja. Anojien joukossa ei ole lainkaan nuorempia upseereita. Koska heidän joukossaan on runsaasti sekä kirjallista toimintaa että urheilua harrastavia, tuntuu ilmeiseltä, etteivät he tunne tätä mahdollisuutta ko. harrastusten vaatimien kulujen peittämiseen. Tämän vuoksi Kylkiraudan toimituskunta on halunnut valottaa asiaa julkaisemalla puheen, jonka kenraaliluutnantti O. Huhtala piti jakaessaan kenraali Hannes Ignatiuksen säätiön stipendit Kadettikunnan vuosikokouksessa. Puheesta käy mm. ilmi, että anojia on nykyisin vähemmän kuin mitä säätiö pystyisi ko. tarkoitukseen jakamaan varoja.

Käytän tässä puheenvuoro-oikeuttani hyväkseni jonkinlaisen etulyönnin saavuttamiseksi tervehdysten esittämisessä tuomalla juhlivalle Kadettikunnalle Kenraali Hannes Ignatiuksen Kadettisäätiön tervehdyksen ja lämpimät onnittelet vuosipäivän johdosta sekä siihen liittyvät mitä parhaimmat menestyksen toivotukset.

Täällä lausuttiin jo aikaisemmin traditioita käsiteltäessä joitakin lyhyehköjä selostuksia niistä, koska läsnä on muitakin kuin Kadettikunnan jäseniä. Sallittaneen allekirjoittaneenkin muutamain sanoin kertoa, mikä oli Hannes Ignatius ja mikä on tämä säätiö, joka kantaa hänen nimeään. Tämän tietysti vanhempi kadettipolvi muistaa, mutta

nuorille ja sanoisinko ulkopuolisille se ehkä on vähemmän tunnettu.

Hannes Ignatius oli vanhan kulttuurisuvun vesa, joka opiskeli Haminan kadettikoulussa sekä kävi sen läpi vuosisadan vaihteen aikoihin. Valmistuttuaan hän siirtyi Uudenmaan rakuunarykmenttiin, jonka Bobrikoff kuitenkin pian lakkautti. Tälöin Ignatius siirtyi rykmenttiverinsa, ratsumes-tari Hjellmannin, joka oli myöhemmin Kadettikoulun johtajana, kanssa Pietariin, jossa he perustivat asioimistoimiston. Tämä toimisto ei menestynyt kovin pitkään, koska asiakkaat olivat pääasiassa upseeritovereita, jotka olivat huolissaan Suomen tulevaisuudesta. Ignatius kuului

Pakkaus vakaa — tuotteen takaa

TAMPELLA

INKEROINEN

Muistattehan
MIRANOL
maalin

MIRANOL

alkydilakkamaalilla

saadaan nopeasti huonekaluihin, keittiökaappeihin ja -kalusteisiin, oviin, ikkunoihin, puutarhakalusteisiin ym. sisä- ja ulkopuolisiin puu- ja metallipintaisiin maalattaviin suojaava ja kaunis kiiltopinta.

MIRANOLia on saatavana 38 kaunista värisävyä. Pyytäkää kauppiastanne esittelemään ne Teille.

TIKKURILAN VÄRITEHTAAT
— maan suurin alallaan —

siihen Haminan kadettien ryhmään, joka sotilallisen valmennuksensa lisäksi oli erittäin huolestunut Suomen kohtalosta ja tunsii syvää rakkautta omaan isänmaahansa. Vähitellen Ignatius sitten Suomeen tultuaan muuttuikin poliitikoksi, sellaiseksi kulissien takaiseksi, maanalaiseksi, tai miten nyt halutaan sanoa, koska julkista vastarintaliikettä ei silloin voinut olla. Hän oli luonteeltaan hyvin tulinen, voimakas, toimeenpaneva tyyppi, ja ennen pitkää hänestä tulikin eräs sotilaskomitean merkittävimmistä jäsenistä, joka järjesteli ja suunnitteli maan vapauttamista venäläisten vallasta. Tämä työ oli sen laatuista, että siinä Ignatius jo teki historiaa. Kun sitten itsenäisyystaistelu alkoi, toimi Ignatius Mannerheimin päämajan päämajoitustemestarina ja myöhemmin sodan loputtua Yleisesikunnan päällikkönä. Mutta hän oli luonteeltaan sellainen henkilö, joka rauhan aikana ei sopeutunut puolustusvoimiin, koska hän ei tuntenut mitään rajoja eikä mitään estoja silloin, kun hän katsoi isänmaan asian vaativan esiintymistä tai asioihin puuttumista. Me vanhemmat kadetit muistamme hänen jämerät puheensa ja tuliset kirjoituksensa päivälehdissä heti, kun joku suuri asia hänen mielestään meni maassa viinon. Hän samaisti valtakunnan ja itsensä siinä mielessä, että koko elämä on uhrattava isänmaalle, ja sen hyväksi on uskallettava esiintyä, vaikka se ei mahtimiehiä miellyttäisikään.

Ignatius liittyy Kadettikuntaan hyvin läheisesti, koska hän oli se henkilö, jolle valtionhoitaja Mannerheim antoi tehtäväksi Kadettikoulun perustamisen. Tämän tehtävän hän suorittikin aivan ennätyksessä, kolmessa viikossa. Hän oli Kadettikoulussa myös opettajana ja sittemmin sotakoulujen tarkastajana.

Ignatius valittiin Kadettikunnan kunniajäseneksi n:o 2 Marsalkan jälkeen. Kun Ignatius itse oli sotahistorioitsija, arvosti hän suureksi sotatieteiden merkityksen sekä piti tärkeänä tutkimusta ja tulosten selvää kirjallista esittämistä. Hänen kunniaukseen perustettiin rahasto, jonka nimi oli aluksi Kenraali Hannes Ignatiuksen Rahasto. Sotien jälkeen nimi muutettiin hänen nimeään kantavaksi kadettisäätiöksi, joka on niin sanoakseni "naimisissa" Kadettikunnan kanssa, koska se palkitsee vain Kadettikoulun käyneiden upseerien töitä ja saavutuksia. Ignatius lahjoitti aluksi tähän rahastoon "pesämunan", jota hän sitten suurensi testamentissaan. Aikojen kuluessa varoja on kartutettu melkoisesti.

Kenraali Hannes Ignatiuksen kadettisäätiön periaatteet ovat Ignatiuksen itsensä määrittämät. Niiden mukaan säätiö palkitsee kadettikoulun käyneiden upseerien julkaisemia kirjoituksia ja teoksia. Nykyisin on lähdetty siitä, että vaatimuksena on vain kadettikoulun käyneen upseerin taso, koska korkeakoulustipendejä jaetaan erikseen. Näin ollen pääasia on herättää kirjoitus- ja urheiluharrastusta.

Tulkoon tässä kuitenkin sanotuksi kadettiupseereille, jotka ovat läsnä ja terveisinä myöskin piireihin, että me emme sääntöjen mukaan voi palkita kollektiivi-teoksia, siis esim vuosikirjoja tms. Tänäkin vuonna on jouduttu hylkäämään anomus, joka oli tehty erään yhdistyksen nimissä. Sen sijaan voidaan palkita vaikkapa jokainen vuosikirjan kirjoittaja, jos he sitä erikseen anovat. On hieman outoa, että tämä ei ollut tiedossa, vaikka siitä on moneen kertaan mainittu sekä puheissa että kirjoituksissa. Jos siis halutaan Ignatiuksen säätiön palkinto, niin se on aina henkilökohtainen. Poikkeuksena tavallaan tästä on Kadettikunta, jolle on taattu 4.000 markan palkkiosumma erästä työtä varten, mutta sekin jaetaan eri anomuksista henkilöille, ei siis Kadettikunnalle, edellyttäen, että kirjoitukset ovat hyviä.

Toiseksi säätiö jakaa myös apurahoja tutkimustöitä varten, joita apurahoja on kuitenkin viime aikoina hyvin vähän haettu.

Kolmanneksi kenraali Ignatius kaukonäköisesti nimenomaan halusi, että säätiön sääntöihin on pantava maininta, että myös sotilasurheilun alalla jaetaan palkintoja esim apurahana valmennusta ym varten. Näitä onkin jaettu aikaisempina vuosina, mutta on valitettavaa, että nyt ne kadettiupseerit, jotka valmentautuvat esim Tokion olympialaisia varten, ovat tämän apurahan jättäneet anomatta.

Kun Ignatiuksen kadettisäätiön nykyistä tilannetta ajattelee, niin tulee mieleen erään vanhan Haminan kadetin, majuri Spåren lausunto puolustusvoimiemme alkuajoilta hänen mainitessaan, että hänen nuoruudessaan oli paljon enemmän rahaa ja vähemmän momentteja, mutta nyt on paljon momentteja ja vähän rahaa. Meille on käynyt hieman päinvastoin, sillä kun ennen oli paljon hakijoita ja vähän rahaa, on säätiössä nyt suhteellisesti enemmän varoja, mutta vähän hakijoita. Tietysti emme pysty kilpailemaan minkään suuren säätiön kanssa, mutta kyllä vuosittain voitaisiin enemmänkin jakaa. Huomattakoon siis, että palkintoja voi saada myös aikakauslehdissä tai vuosikirjoissa olleista tutkimusluonteisista kirjoituksista yms, kehittävästä katsauksista tai selostuksista jne.

Tänä vuonna olemme arvostelleet myös julkisuutta varten jokaisen teoksen. Meillä on erikseen arvostelulautakunta, jonka Kadettikunta on pyynnöstämme asettanut, ja erikseen me "vanhat herrat", jotka päätämme, mitä kukin saa. Tänä vuonna oli sangen vähän hakijoita, joista vain yhden hakemus hylättiin, koska se oli mainittu kollektiivi-anomus, sinänsä erittäin hyvästä teoksesta.

Palkinnon saavat seuraavat: Majurit Olavi Sipponen ja Martti Suhonen, jotka ovat kirjoittaneet kirjan "Talvisodan komppanian- ja patterinpäälliköt". Kun se kuitenkin on tehty Suomen Marsalkka Vapaaherra Mannerheimin Sotatieteellisen

rahaston tukemana ja Suomen sotatieteellisen seuran stipendityönä, ei sitä nykyisen käytännön mukaan voida täysipainoisena enää ottaa tähän kilpailuumme mukaan.)¹⁾ Säätiö pitää teosta ansiokkaana ja omalaatuisena talvisotaamme käsittelevässä kirjallisuudessa. Teoksen kirjoittajien omia johtopäätöksiä olisi voinut olla ehkä enemmän. Teos edustaa puhtaasti sotatieteellistä tutkimustyötä ja edistää upseerikoulutusta. Kumpikin herroista saa ns tunnustuspalkintona 250 markkaa.

Kapteeni Eero Juurikkala on kirjoittanut kirjan "Pellit auki ja taivaalle", mikä on nuoren kadettiupseerin kokoomateos ilmailun aikakauden olennaisemmista tapahtumista ja merkittävimmistä lentokoneista. Teos puolustaa paikkaansa ilmailutietouden levittäjänä ja kiinnostuksen herättäjänä niin nuorison kuin suuren yleisönkin keskuudessa. Palkkiosumma 750 markkaa.

Evl Joppe Karhunen on osallistunut kilpailuun teoksella "Marskalkens flykande riddare", joka antaa hyvän kuvan hävittäjälentäjiemme toiminnasta Suomen sodissa sekä siitä reippaasta lentäjähengestä, mikä ilmavoimissamme vallitsi. Vaikkakin teos koostuu kahdesta säätiön jo aikaisemmin palkitsemasta teoksesta, on se kuitenkin ruotsinkielisenä omiaan saattamaan positiivisessa hengessä Suomen puolustustaistelua tunnetuksi myös skandinaavisissa piireissä. Palkkiosumma 500 mk.

Majuri Maunu Kuosa osallistui kilpailuun teoksella "Suojelukoulutuksen kolme vuosikymmentä 1933—1962, Kaasusuojelukoulu 1933—1952, Suojelukoulu 1958—1962". Teos palvelee lähinnä upseerikoulutusta, mutta se antaa samalla selvän kuvan suojeleualalla tapahtuneesta kehityksestä. Teos on pääosiltaan sama, mikä monisteena on säätiön taholta jo aikaisemmin palkittu. Kirjoittaja on kuitenkin ansiokkaalla tavalla täydentänyt, tarkastanut ja laajentanut monistettaan sekä saattanut sen kirja-asuun. Palkkiosumma 500 markkaa.

Kapteeni Tauno Kuosa on osallistunut kilpailuun teoksella "Joka miehen Suomen historia" osat I—IV. Tämä on hyvin ansiokas työ. Kokonaisuutena se muodostaa todella jokamiehen historian, sillä se on taitavasti koottu kokoomateos. Helppotajuisena ja asiapitoisena se antaa erittäin arvokkaan lisän Suomen historian tietouden levittäjänä. Kansalaiskasvatuksen opetuksessa se antaa upseereille erinomaisen tietolähteen ja helpottaa heidän työtään. Teoksessa korostetaan myös kansallisten päämäärien, itsemääräämisoikeuden sekä menettelytapojen puhtauden merkitystä. Teoksen arvoa vähentää se, että kirjoittaja on viime aikaisia tapahtumia kuvatessaan, jotka liian läheisinä eivät ole vielä kyllin objektiivisesti arvosteltavissa, selostanut niitä osittain liian jyrkäsanaisesti. Palkkiosumma 3 500 nykymarkkaa.

1) Ns päällekkäin palkitsemisen estämiseksi eri säätiöt, liitot jne ilmoittavat palkinnoista yms Sotatieteelliselle Neuvottelukunnalle.

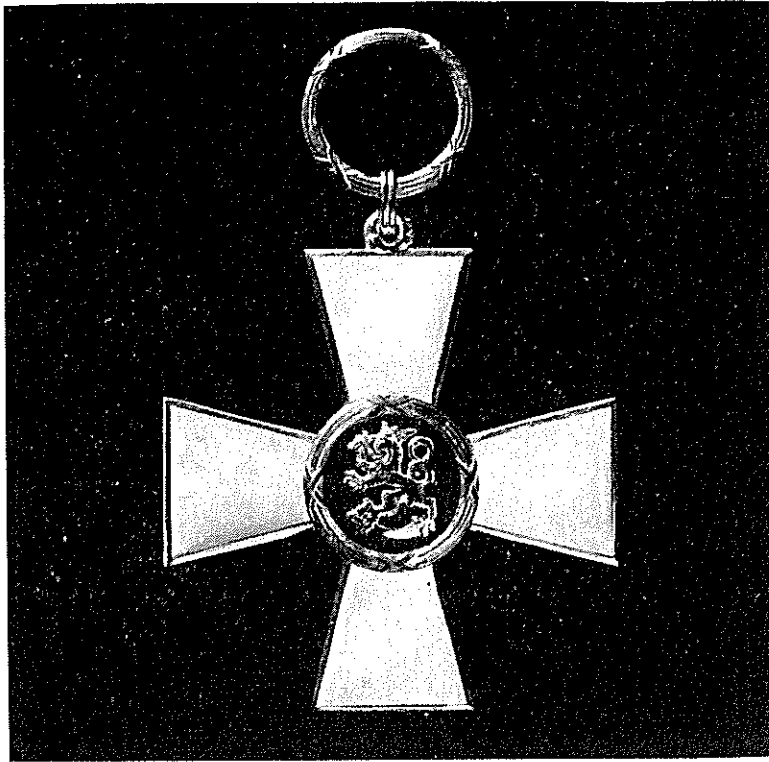

Lahtelaista-kyllä kiitos

Oy LAIVATEOLLISUUS AB

TURKU

Puh. 20 901

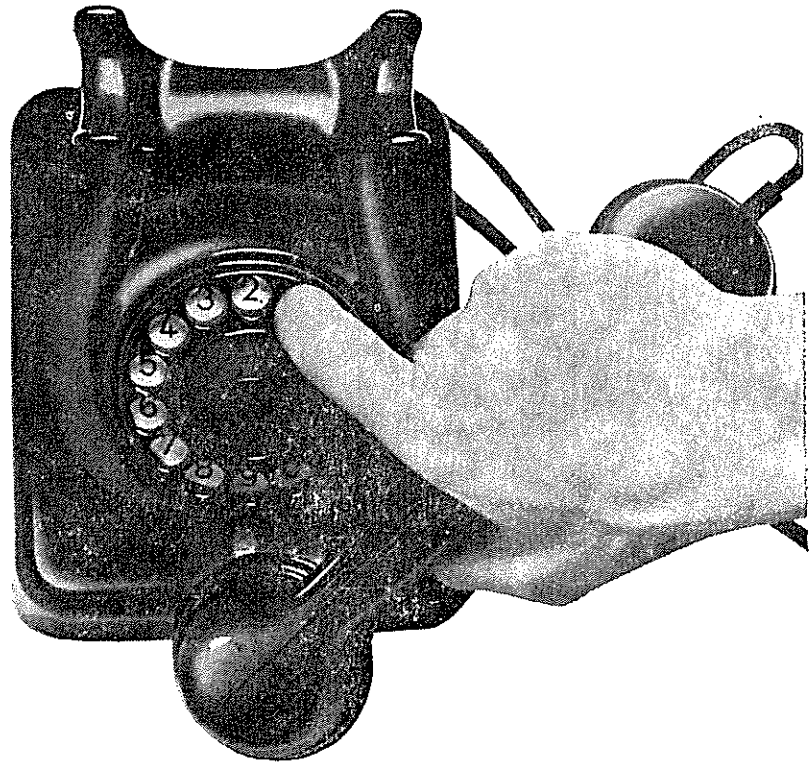
Kunniamerkinne
huolletaan ja
kunnostetaan.

LIIKKEEMME
ASIAANTUNTEMUS
TEIDÄN
HYVÄKSENNE

A. TILLANDER Oy

Aleksanterinkatu 48
Helsinki

**Soitta-
kaa,**
sillä lähin
Sampomies
on Teitä
yhtä lähellä
kuin lähin
puhelin

SAMPO

VAHINKOVAKUUTUKSIA

Kapteeni

OLLI YKI-JÄRVINEN

Kadetti n:o 3243

Meidän aikaan

Kolmasikymmenesviides Kadettikurssi

9. 1. 1950—20. 12. 1951

Päivälehdissä syksyllä -49 julkaistu ilmoitus, jonka mukaan Maasotakouluun otetaan uusia oppilaita 9. 1. 1950 alkavalle kadettikurssille, sai laimeahkon vastaanoton silloin asepalvelusta suorittavien nuorten miesten keskuudessa. Yleinen ajan henki oli vielä monella tavoin puolustuslaitosvastainen ja sotilasura elämäntehtävänä näytti epävarmalta. Kiinnostuksen puute tuntui mm hakijoiden määrässä sillä vajaat 30 hakemusta jätettiin Maasotakoulun johtajalle. Hakijat olivat lähes kaikki oppilaina upseeri- tai aliupseerikouluissa. Reserviupseerikoulun suorittaneita taisi olla peräti kolme. Vain yksi hyväksytyistä hakijoista oli ollut sodassa mukana ja hänkin erosi parikuukautisen opiskelun jälkeen. Kurssille ilmottautui 27 oppilasta, ja helmikuun alussa tuli lisää 2 oppilasta. Kurssin päättyessä joulukuussa -51 oli oppilasmäärä pienentynyt kahdeksalla, joten vakinaisiin upseerin virkoihin nimitettiin kurssilta 21 kadettia. 35. Kadettikurssin aloittaessa opintonsa oli koulussa samanaikaisesti 4 kadettikurssia, joiden oppilasmäärä oli yhteensä 88. Näistä oli 15 lentäjää, jotka toisen vuosikurssin ajan olivat Kauhavalla.

Koulun johtajana oli kurssimme alkaessa eversti Yrjö Valkama. Eversti Valkaman joutuessa jo tällöin olemaan vuoden 1952 Olympialaisten järjestelytehtävissä, jäi johtaminen hänen sijaisenaan toimineen everstiluutnantti P Hirvelän tehtäväksi. Tästä kosketuksesta tuli kurssimme kohdalla varsin pitkäaikainen sillä pääosa kurssistamme suoritti Taistelukoulun luutnantti- ja kapteenikurssit jälleen eversti Hirvelän johtamassa sotakoulussa. Kadettikomppanian päällikkönä evl Hirvelä eli "Pupelo" opetti mm opetusoppia. Näillä antoisilla tunneilla mielimme syöpyi erityisesti lause, "Kouluta aina harjoittamalla, puhelukoulutus maksetaan kuolemalla". Ev Valkaman siirryttyä kokonaan em:hin järjestelytehtäviin, tuli hänen seuraajakseen eversti L Sotisaari, joka heti alkuun hämmästytti meidät harvinaisella nimimuistillaan. Kadettikomppanian varapäällikkönä oli majuri C-A M Standertskjöld-Nordenstam eli "Stani". Vaikeasta jalkaan haavoittumisestaan huolimatta "Stani" oli mukana kaikessa palveluksessa, toimien mm ratsastuksen opettajanamme. "Stanin" ratsastukseen liittyvä terminologia "korvaan puremisineen" aiheutti hupaisia, joskus ehken karvasteleviakin, tuokioita. Taktiikan opettajina olivat kapteenit L Rane ja L Jaale. Opetusta vaikeutti jonkin verran kenttäohjesääntöjen puute ja oppilaiden sotakokemusten täydellinen puuttuminen. Opettajat joutuivat näin ollen entistä enemmän käyttämään aikaa mm tilanteiden elävöittämiseen. Sotahistorian opetus oli majuri A Petramaan varmoissa käsissä ja ankeat olivat kadettiparalla oltavat, jos uskalsi tulla valmistautumattomana tunnille. Taistelukoulutusta opetti joukkueenjohtajanamme koko kurssin ajan toiminut kapteeni Olli Tikka. Tykistöopin opetta-

KADETTIKOULU — SILLOINEN MAASOTAKOLU

Näkymä urheilukentän puolelta

jana oli majuri P Sirola, matematiikan ja aseopin kapteeni A Haapaniemi, viestiopin kapteeni E Hälvä eli "Jakki" ja pioneeriopin opettajana kapt U Kähönen. Kapt Kähösen kertomukset tarunhohtoisesta miinakoirasta "Samista" kohottivat sotakoirat silmissämme arvoon arvaamattomaan. Kranaatinheitinopin opettajanamme oli kapteeni O Latikka, jonka pitkämielisyys ja rauhallisuus joutuivat joskus kovalle koetukselle. Venäjänkielen alkuopetuksen antoi majuri Y Palko. Opetuksen jakaannuttua venäjän ja englannin kieliryhmiin, opettivat venäjää eversti evp Ropponen ja eversti Simolin. Kielenopetuksen ohella saivat venäjän opiskelijat kuulla runsaasti kertomuksia em:n opettajien sotilasuraan liittyvistä kokemuksista ulkomailla. Tämän ikäpolven opettajat olivatkin ilmeisesti viimeisiä, jotka saattoivat kertoa nuorten luutnanttien lähes mielikuvituksellisista edesottamuksista 1900-luvun alkupuolen vilkkaassa Pietarissa.

Kaikki neljä kadettikurssia olivat majoitettuna päärakennuksen toiseen kerrokseen. Vuoden -51 alkupuolella vahvuuden ollessa n 60 kadettia oli osa näistä tuvista tyhjinä. Kolmannessa kerroksessa majaili erilaisia kursseja ja kurssitalossa asui opettajia perheineen. Vähäisten vahvuuksien takia pidettiin v 1951 kursseille 35 ja 36 runsaasti yhteisiä luentoja ja harjoituksia.

Kurssiaikaiset lyhyehköt leirit ja taisteluharjoitukset pidettiin Mosaholmassa Malmin alueella, Östersundomissa ja Nuuksion Pitkäjärvellä. Kaksiviikkoinen ampumaleiri järjestettiin ensi kertaa kadeteille Rovajärven harjoitusalueella Lapissa.

Leirille osallistuivat huhtikuussa -51 34., 35. ja 36. kadettikurssit. Leiriohjelmaan kuului ammuntoja sekä keveillä että raskailla aseilla. Leiriltä on jäänyt mieleen koulun johtajan, ev L Sotisaaren eli "Sota-Lassen" puhuttelu saapumisyyötä seuranneena aamuna. Majoittuminen oli nimittäin tapahtunut pimeäolosuhteissa puutteellisin välinein. Teltat olivat päivän valjetessa surullisesti kallellaan ja sisäjärjestys jätti sekin runsaasti toivomisen varaa. Klo 08.00 käskettiin kadetit ankaraan puhutteluun, jonka päätyttyä 50 silmäparia tuijotti hetken hämillään pieksujensa kärkiä ja poistui sitten suorittamaan tarvittavat korjaukset. Leirin loppupuolella saatiin henkilökohtaisesti kokea, mitä yllättäen alkanut lämpökausi vaikutti silloiseen Lapin tiestöön. Mainittakoon vielä, että paluumatkalla meitä kuljettanut juna oli viimeisiä junia, joka Rovaniemen kohdalla ylitti joen tilapäistä puusiltaa myöten.

Aselajikautenaan olivat 35. ja 36. Kadettikurssi kesällä 1951 neljä viikkoa joukko-osastopalveluksessa eri varuskunnissa. Tykistökadetit olivat Niinialossa, Rovajärvellä ja Hyrylässä.

Suhteissa ylioppilaspiireihin noudatettiin edellisten kurssien luomia perinteitä. Pääosan näistä suhteista muodostivat edustajien vaihto virallisten vuosipäivien ja -juhlien merkeissä. Urheilullista yhteistoimintaa oli myös jonkin verran. Vapaa-aikoina vierailtiin melko ahkerasti osakunnissa. Tanssitaitoahan oli hiottu Åke Blomqvistin johdolla Katajanokan upseerikerholla. Vapaaehtoisuuden pohjalla vietettiin eräitä sunnuntaiseutuja myös moottorikilpailujen järjestelytehtävissä.

Valmistautuminen krh-ammuntaan. Kapt O Lattikka selvittää ammunnan kulun...

Koulun johtaja on saapunut seuraamaan amuntaa tulenjohtopaikalle.

Vas. lääkäri maj Auvinen, ev Sotisaari maj Standertskjöld ja ltn Hiirto

...lataan nollalla!

Ammunta käynnissä Ristilammella

Helsingin kaupungin 400-vuotisjuhlien yhteydessä järjestettyyn kulkueeseen osallistui 15 kurssimme kadettia.

Kurssillamme ilmestyi "nyrkkipainoasuisena" oma lehti, jossa ruodittiin nimenomaan omia henkilökohtaisia heikkouksiamme. Lehden nimenä oli painopaikan mukaan "Luokkasanomat". Tarvitessa siihen liitettiin erikoisliitteitä. Lehti jatkoi ilmestymistään vielä Taistelukoulussakin. Muutakin kirjallista toimintaa harrastettiin kurssilla. Kadettitoverimme C M Lybeck kirjoitti esikoisrunoteoksensa "I tordnet" pääasiassa kouluaihanaan.

Kadettikoulun valmistautuessa viettämään 30-vuotisjuhlaansa 28. 1. 1951, saapui tieto Suomen Marsalkka C G Mannerheimin kuolemasta. Helmikuun 1. päivänä oli Kadettikomppania Malmin lentokentällä kunniakomppanian, kun Suomen Marsalkka viimeistä kertaa palasi Suomeen. Kenraalit kantoivat ylipäällikkönsä lentokoneesta ruumisvaunuihin. Kymmenet tuhannet kansalaiset seisovat teiden ja katujen varsilla, joita pitkin koruton saattue eteni Suurkirkkoon. Seuraavina öinä olivat mm kurssimme kadetit kunniaavartiossa Suurkirkossa. Hautajaispäivänä osallistui kadettikomppania surusaattoon Suurtorilta Hietaniemen kappelin portille.

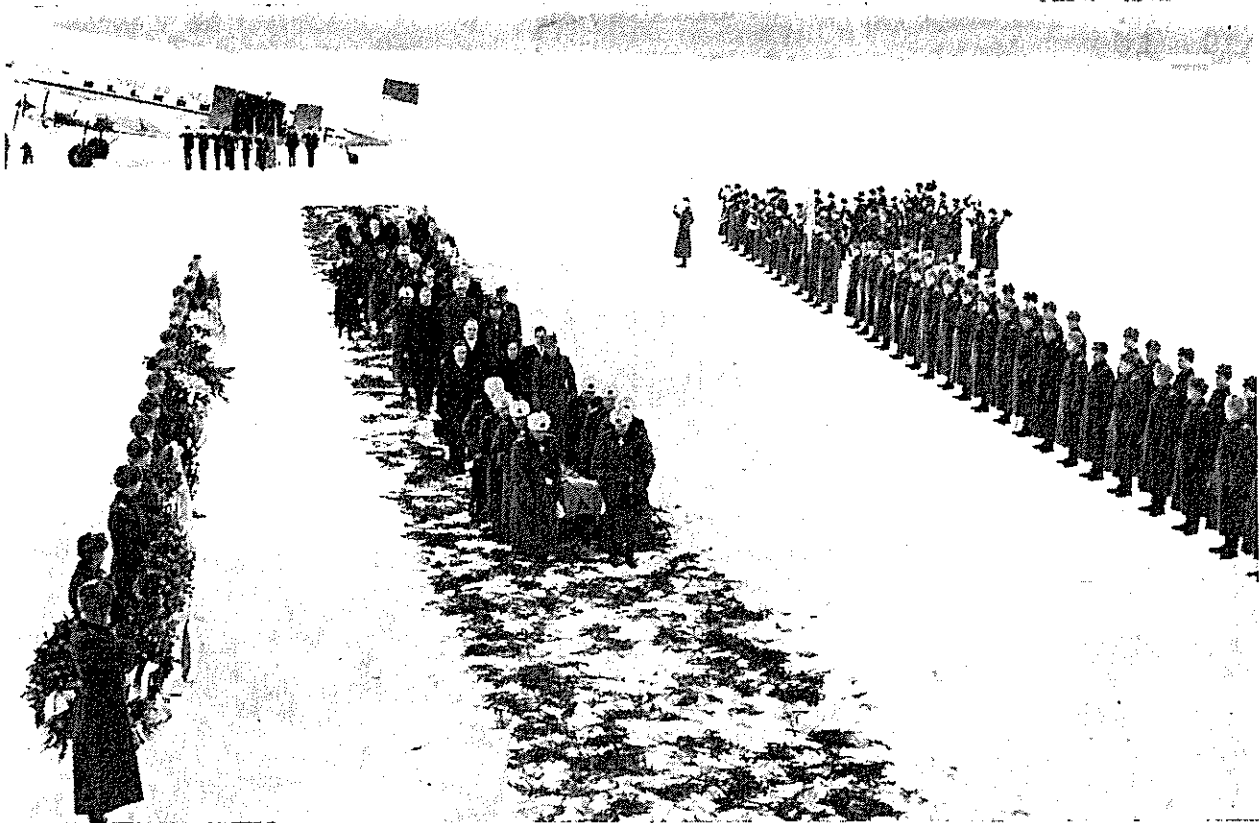
1950-luvun alku merkitsi monessa suhteessa murrosaikaa upseerikoulutuksen saralla. Maanpuolustuskysymys alkoi vähitellen seestyä. Eräänä osoituksena siitä oli kurssien asteittainen suureminen, joka alkoi oman opintoaikamme loppuvaiheessa kouluun tulleesta 37. Kadettikurssista. Joulukuun 1 p:nä 1952 muutettiin Maasotakoulun nimi uudelleen Kadettikouluksi ja opetusohjelmiin tuli vähitellen yhä suurempia muutoksia.

35. Kadettikurssin nimittämis- ja ylentämistilaisuus oli 20. 12. 1951 Tasavallan presidentin linjassa. Tasavallan presidentti J K Paasikivi nimitti tällöin 33 kadettia upseereina puolustuslaitoksen vakinaisiin virkoihin Maasotakoulun ja Merisotakoulun kadettikursseilta. Ylennystilaisuudessa lausui presidentti Paasikivi seuraavaa: "Opintonne Maa- ja Merisotakouluissa ovat päättyneet. Te astutte tämän jälkeen vakinaisen väen upseereina puolustusvoimiemme joukko-osastoihin ja ryhdytte työhön, jonka olette valinneet elämäuraksi. Vastuunne on suuri, sillä Teidän tulee ei vain opettaa käytännöllisiä tietoja, vaan myös olla johdettaviksenne uskottujen nuorten sotilaittemme kasvattajia. Olkaa itse ja kasvattakaa alaisistanne miehiä, joiden johtotähtinä on isänmaanrakkaus, velvollisuudentunto ja moraalinen ryhdikkyys.

Suokoon Kaitselmus, että työnne maamme ja kansamme hyväksi saisi tapahtua rauhan merkeissä!

Nimitän Teidät puolustuslaitoksen vakinaisiin virkoihin.

Herrat upseerit! Onnittelten Teitä tapahtuneen saavutuksenne johdosta. Nuoruuden innolla ja vaikeudet voittaen ryhtykää ylevään tehtäväänne!"

Suomen Marsalkka saapuu viimeisen kerran koivimaan. Kunniakomppania Kadettikomppania.

35. Kadettikurssin nimittämistilaisuus.

Presidentti J K Paasikivi onnittelee vastaanimitettyjä upseereita

Oy. KUR-TO Ab.

Oy. Interarmco Ab.

HELSINKI

T O D E T K A A
I T S E
K A H V I N N E
T U O R E U S

Todetkaa tuoreen kahvin hienonhieno tuoksu ja täyteläinen maku. Nyt voitte itse tarkistaa, että saatte takuutuoretta Rengas-kahvia. Rengas-kahvipakkauksissa on viimeistä myyntipäivää osoittava merkintö.

JOKAINEN PAPU TARKISTETTU
ELEXSO-KONEELLA.
HYVÄÄ RENGAS-KAHVIA
PAAHTOTUOREENA PANNUUN

TAKUUTUORETTA
RENGAS
KAHVIA

Suomalaiset sofuri vieraila faistelukentillä

majuri

N Lappalainen

Kirjoittajanjamme

kronologisesta järjestyksestä

on tällä kertaa

poikettu.

Tämä johtuu siitä,

että Kyprokselle

äskettäin lähteneen

suomalaisen pataljoonan

merkeissä

on mielenkiintoista

palauttaa mieliin

suomalaisten aikaisempi

palvelu

Yhdistyneiden Kansakuntien

riveissä.

YHDISTYNEIDEN KANSAKUNTIEN
SUOMEN KOMPPANIA EGYPTISSÄ
VV 1956—1957

1. Tausta

Israelin aloittaessa vuoden 1956 syksyllä sota-
toimet Egyptiä vastaan yhtyivät Englanti ja Rans-
ka yllättäen sotaan turvatakseen Suezin kanavan
läpikulun. Tuloksena oli erittäin vakava kansain-
välinen selkkäus Neuvostoliiton uhatessa käyttä-
ohjuksia Englantia vastaan, ellei hyökkäystä lope-
teta. Uhkasipa se lähettää vapaaehtoisia joukkoja-
kin Egyptin avuksi. YK puuttui nopeasti asiaan ja
vetosi eri kansakuntiin joukkojen saamiseksi po-
liisitehtäviin Suezin alueelle. Egyptissä saatiin
aikaan aselepo ja YK:n joukot ottivat sen valvon-
nan vastuulleen. Näihin joukkoihin asetti myös
Suomi vahvennetun komppanian suuruisen osas-
ton.

2. Väritys

Eduskunnan hyväksyttyä suomalaisen komppa-
nian lähettämisen Suezille sai Pääesikunta järjes-
tettäväkseen asian käytännöllisen puolen. Komp-
panian upseerit ja aliupseerit valittiin pääasialli-
sesti vapaaehtoiseksi ilmoittautuneesta puolustus-
laitoksen kantahenkilökunnasta. Miehistö valittiin
reserviläisistä hakemustensa perusteella. Ensim-
mäiseen erään ilmoitautui 1602 miestä, joista vain
vajaa kuudesosa voitiin hyväksyä. Heidän teke-
mänsä sitoumus edellytti puolen vuoden palvelua.
Tämä aika osoittautui kuitenkin liian lyhyeksi,
joten henkilöstöä tarvittiin vielä toiseksi puoli-
vuotiskaudeksi. Etusija oli tietenkin YKSK:ssä
palvelevilla. Heistä vain kolme upseeria ja 73
miestä uusi sopimuksensa, joten lisää henkilöstöä
oli värvättävä entistä menetelmää noudattaen.
Tälläkin kertaa oli pyrkijöitä toistatuhatta miestä,
joista valittiin 162.

3. Kokoontulo

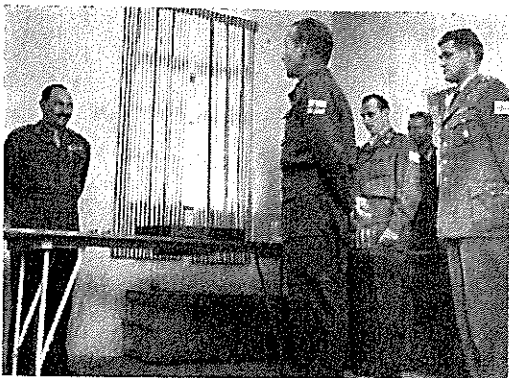
Suomalainen komppania liitettiin YK-joukkoi-
hin itsenäisenä yksikkönä Yhdistyneiden Kansa-
kuntien Suomen Komppanian (YKSK) nimellä.
Komppania käsitti komento- ja viestijoukkueen,
neljä kiväärijoukkuetta, tukijoukkueen ja huolto-
joukkueen, josta myöhemmin irroitettiin erilleen
kuljetusjoukkue. Komppanian vahvuus oli ensim-
mäisenä puolivuotiskautena 14 upseeria, 44 aliup-
seeria ja 200 miestä. Toinen erä oli muutamaa
miestä vahvempi. Ensimmäisen erän komppanian
päällikkönä toimi majuri E U Kettinen ja toisen
majuri P H E Siilasvuo. Komppanian henkilöstö
oli laadullisesti korkeatasoista. Valtaosa miehis-
töstä oli reservin aliupseereita jopa osa reservin-
upseereitakin. Miehistön keski-ikä oli n 24 vuotta.

Eräs YKSK 1:n joukkueenjohtajista tutustumassa paikallisiin asukkaisiin

YKSK 2 marssilla palvelustehtävänsä Gazan lähistöllä

Prikaatikenraali Helmy hyvästelee suomalaisia

4. Komppania Egyptinmaalla

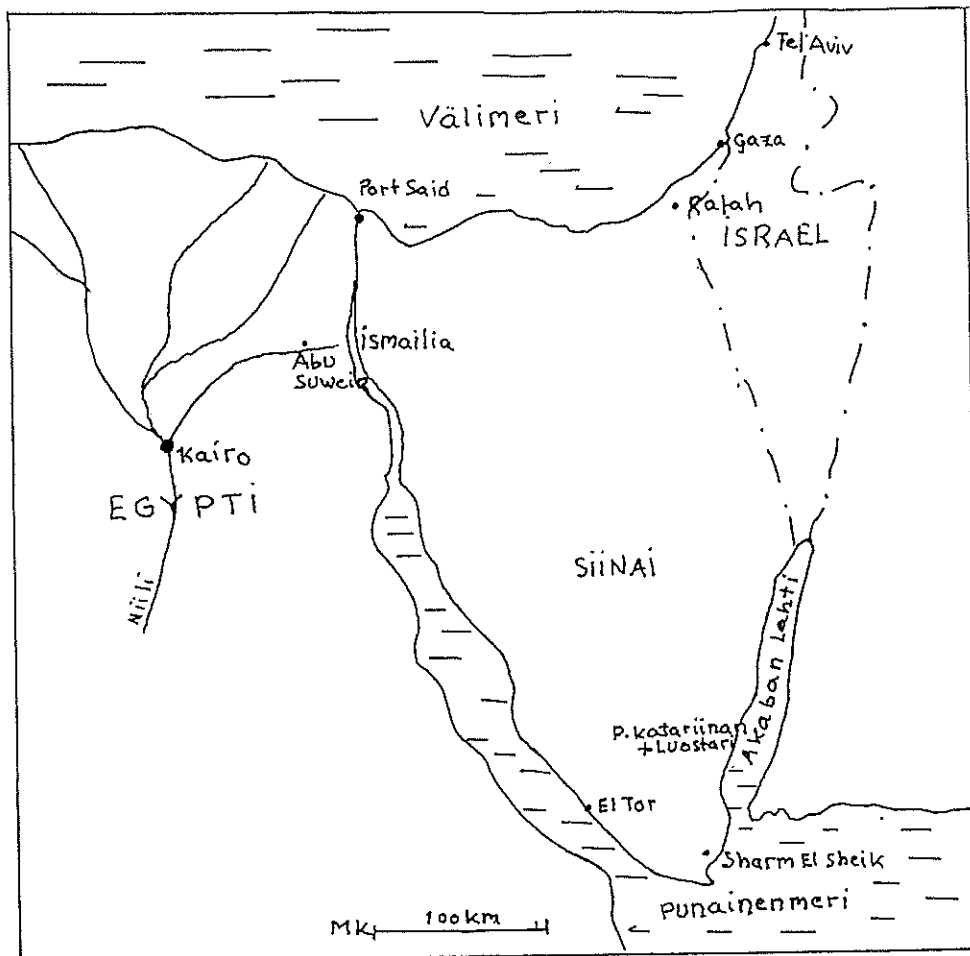
Ensimmäisen palveluserän henkilöstö kuljetettiin Helsingistä USA:n suurilla kuljetuskoneilla Frankfurtin kautta Napoliin, josta YK:n omilla ja Swissair'in koneilla Kreetan kautta Abu Suweiriin Ismailian länsipuolelle 12.—14. 12. 1956, josta edelleen 14. 12. Port Saidiin. Komppania määrättiin Port Saidin joukkojen reserviksi ja majoitettiin ko kaupunkiin. Se osallistui siellä aluksi partiointitehtäviin, mutta joutui jo 21. 12. pääosallaan miehittämään kaupungin eteläpuolella olleen englantilaisten tukikohdan saaden näin rintamavastuun. Sen tehtävänä oli estää englantilais-ranskalaisen joukkojen ja egyptiläisten kosketus. Muutamaa päivää myöhemmin koottiin komppania kuitenkin Port-Fuadin satamaan, jossa oli 22. 12. alkaen ollut jo 70 miehen suomalaisosasto vartiotehtävissä.

Tammikuun 6. päivänä irroitettiin komppaniasta majuri Haaksalon johdolla perustettavaan Laivapoliisiosastoon 30 miestä. Komppania jäi edelleen vartiointitehtäviin, kunnes se 29. 1.—30. 1. 1957 välisenä aikana siirrettiin El Toriin tehtävänä estää egyptiläisten ja israelilaisten joukkojen kosketus. Laivapoliisit palasivat 10. 2. komppaniaansa. El Torista joutui komppaniastamme joukkue kerrallaan Pyhän Katariinan luostarin suojaksi. Luostari on kristikunnan vanhin, rakennettu noin v 350. Suomalaiset avustivat munkkeja mm polttoaineella ja saivat heidän keskuudessaan erinomaisen maineen. Tämän takia suomalaiset ovat siellä käydessään olleet jatkuvasti erikoisasemassa.

Maaliskuun 12. päivänä YKSK siirtyi Siinain eteläkärkeen Sharm El Sheikh'iin, jonka se otti vastaan israelilaisilta joukoilta. Alueella oli miinoja runsaasti ja muutenkin se oli epämiellyttävässä kunnossa. Roskaa, romua ja jätteitä oli joka puolella. Majoitustilanne oli heikko. Alue oli nimittäin täysin erämaata. Lämpötila saattoi olla varjossa +36° C. Olosuhteet olivat sellaiset, että YK-joukoista vain suomalaiset ja ruotsalaiset suostuivat palvelemaan siellä. Vaikeuksista huolimatta kohosi tännekin mm kaksi suomalaista saunaa. Suomalaisen miehen kätevyydestä on myös todistena se, että paikallisesta romusta rakennettiin itse moottorivene, purjevene ja maastoauto. Moottoriveneen potkuri valettiin Siinain hiekassa. Suomalaisen toimeliaisuus sai tunnustusta mm YK-joukkojen lehdessä. Myös haikalajien kalastus kuului ohjelmaan.

Komppania suoritti kevääseen asti vartiopalveluaan Sharm El Sheikhissä. Virkistävää vaihtelua toivat huhtikuun lopulla Kairoon suoritettut ryhmämatkat. Kairossa oli tilaisuus oleskella pari vuorokautta ja Suezin kaupungissa vuorokausi. Matkaa Kairoon kertyi yli 500 km.

Toukokuun 25. päivänä tuli jälleen uusi tehtävä. Tällöin komppania siirtyi Välimeren rannalle

Suomalaisten komppanioiden toiminta-alueita

Gazaan YK:n päämajan reserviksi. Mainittakoon, että YK-joukkojen komentaja luotti erityisesti suomalaisiinsa, josta syystä hän aina kriisivaiheessa pyrki irrottamaan YKSK:n reservikseen. Siirto oli erittäin tervetullut, koska toiminta Sharm El Sheikhissä kävi varsin yksitoikkoiseksi. Lämpötilakin oli kohonnut jo 32° — 45° C:een. Gazassa puhalsi sitävastoin viileähkö merituuli, ja se oli joka tapauksessa kaupunki. Sopimusaika rupesi kulumaan kuitenkin jo tässä vaiheessa loppuun. Kesäkuun 8. päivänä kenraali Burns tarkasti YKSK:n ja lausui kiitoksensa hyvin palvelulle komppanialle, joka oli ”menestyksellisesti jatkanut suomalaisia sotilasperinteitä”. Suomalaiset palasivat kotimaahan lentokuljetuksin useissa erissä 12.—25. 6. 1957 välisenä aikana.

Suomen komppanian uusi henkilöstö saapui Gazaan 19. 6. mennessä ja sopimuksen uusineet 10 vrk myöhemmin. Komppania majoitettiin vanhalle alueelleen Gazan kaupungin läheisyyteen. Siitä siirrettiin 24. 6. yksi joukkue noin kuukaudeksi Port Saidin satamaan vartiotehtäviin. Seuraavana päivänä komppanian pääosa sai rintamavastuun n 3 km leveällä kaistalla demarkatiolin-

jalla Gazan alueella. Gazassa oli alkoholia runsaasti saatavissa, joten moni suomalainen joutui siellä kiusaukseen. Eräitä kurittomuustapauksia-kin sattui.

Elokuun 1. päivänä tuli jälleen uusi tehtävä. Komppania joutui asettamaan 60 miestä Rafah’iin YK:n huoltokeskuksen vartiointiin, jonne komppanian pääosakin joutui saman aikaisesti siirtymään uudelle kaistalle. Siirto vaikutti miehistöön piristävasti ja uudet olosuhteetkin olivat paremmat kuin Gazassa. Vartiointitehtävä huoltokeskuksessa antoi myös hieman jännitystä sillä melkein joka yö tapahtui alueella varkausyrityksiä. Heinäkuun loppupuolelta alkaen voitiin komppaniasta lähettää lomalaisia 10 miehen erissä viikoksi Beiruttiin. Myöhemmin kiintiö kohotettiin 25:ksi. Nämä matkat olivat tietenkin erinomaista piristystä yksitoikkoisen vartiopalvelun lomassa.

Syyskuussa tapahtui uusi ryhmitysmuutos. Tällöin YKSK joutui ottamaan osillaan Ruotsin pataljoonalta rintamavastuun Sharm El Sheikhissä. Vaihto tapahtui 12.—13. 9. Osaston johtajana toimi kapteeni G Hermansson alaisenaan 5 upseeria ja 68 aliupseeria ja miestä. Siirto tapahtui osin

YKSK 1 saapumassa Port Saidiin

Otto Wuorio Oy

RAKENNUSLIIKE

PITÄJÄNMÄKI

Kutomontie 18

Yli 90 vuotta

maalialan palvelua

**SUOMEN VÄRI-
JA VERNISATEHDAS OY.**

lentokuljetuksina. Komppanian pääosa jäi edelleen Rafahiin entiseen tehtäväänsä. Lisäksi siellä pidettiin yksi joukkue reservinä.

Syyskuussa pidettiin myös "YK:n olympialaiset" yleisurheilussa. Kisoihin osallistui 10 eri maan edustajia. Suomalaisen voitto oli pisteissä täysin ylivoimainen. Mitaleja tuli peräti 18 kpl! Urheilun osalta voidaan vielä todeta, että myös käsipalloilussa Suomen joukkue kamppaili kärkisijoista. Sen sijaan jalkapalloilussa oli tulos tavanomaisempi.

Sharm El Sheikhin osastolla oli kova helle kiusanaan. Niinpä useimmat miehet nukkuivat yöt ulkosalla, vaikka sisämajoituskin oli järjestetty. Lämpötila saattoi päivisin olla jopa 50° C. Uiminen oli vaarallista haikalojen takia. Miehistö oli silti tyytyväinen, sillä siirto oli tietänyt mielenkiintoista vaihtelua. Komppanian pääosa jäi Rafahiin, jossa se pääsi 15. 9. majoittumaan heikkokuntoisiin rakennuksiin.

Marraskuun 15. päivänä Sharm El Sheikhin erillisosasto sai jättää lopullisesti Punaisen meren ja palata Rafahiin komppaniansa yhteyteen. Nyt olikin suomalaisten sopimusaika jälleen lähestymässä loppuaan. Rafahissa pidettiin 21. 11. loppuparaati, jossa prikaatikenraali Rosengren tarkasti komppanian Porilaisten marssin soidessa. Puheessaan hän kiitti Suomen komppaniaa todeten sen suorittaneen tehtävänsä hyvin. Myös egyptiläinen yhteysupseeri prikaatikenraali Helmy kiitti ennen lähtöä kokoontuneen upseerikunnan läsnäollessa suomalaisia joukkoja heidän toiminnastaan ja antoi samalla tunnustusta Suomelle, joka on pystynyt säilyttämään itsenäisyytensä vaikeinakin aikoina. Lopuksi kenraali ojensi YKSK:lle muistolahjaksi upean hopeisen vadin. Tiettävästi tämä huomionosoitus kohdistettiin vain Suomen komppanialle.

Paluu kotimaahan tapahtui 24. 11.—4. 12. 1957 välisenä aikana lentokuljetuksin.

5. Suhteet muihin YK-joukkoihin ja paikallisiin asukkaisiin

Suomalaisilla oli tällä kertaa onni olla omien esimiestensä alaisena, joten vierasmaalaiset eivät voineet aiheuttaa ainakaan näkyvää kitkaa. Suhteet muihin YK-joukkoihin olivatkin erinomaisen

Saunan rakentaminen alkaa Rafahissa

hyvät. Yleensä suomalaisia pidettiin esimerkillisinä sotilaina ja heidän kätevyyttään mm rakennus- ja korjaustöissä ihailtiin. Tässä suhteessa ansaitsee erityisen tunnustuksen suomalaisten autonkuljettajien ja asentajien korkea taso. He olivat ammattimiehinä ylivoimaisesti parhaita koko YK-joukoissa. Myös YK-joukkojen johto antoi suomalaisille täyden tunnustuksen.

Suhteet siviiliväestöön olivat yleensä hyvät. Mukana olleista tuntui siltä kuin suomalaiset olisivat olleet erikoissuosiolla egyptiläisten silmissä. Kaduilla saatettiin mm huutaa suomalaisille "good Finland". Hyvien suhteiden syntymistä edisti se, että suomalaiset auttoivat alkuasukkaita auliisti ruokatarvikkeilla, lääkeaineilla, vedellä jne.

6. Merkitys

Suomalainen komppania oli jo alunperin korostetummassa asemassa kuin muut ulkomailta toimineet suomalaiset yksiköt. Se oli kuin sotilasiamiesjoukko, jonka toimintaa isänmaa seurasi jo poliittisista syistä hyvin tarkoin koettaen tehdä sen palvelun mahdollisimman miellyttäväksi.

Komppanian kannalta oli erittäin suuri onni, että tilanne Egyptissä ei johtanut enää uuteen selkkaukseen. Se ei päässyt näin ollen kuitenkaan näyttämään sotilaallista kuntoisuutta samassa määrin kuin kirjoitussarjassa aikaisemmin kuvatut suomalaiset joukot. Ei ole kuitenkaan mitään syytä epäillä, etteikö se olisi taistelutähtävissäkin pystynyt korkealuokkaiseen saavutuksiin.

Vaikkakin suomalaiset tällä kerralla selvisivät tappioita, ei kyseessä silti ollut huvimatka. Yksistään oleskelun kuukausia kestävässä yhtämittaisessa helteessä on täytynyt olla varsin rasittavaa. Veden puute tai likaisuus on aiheuttanut monet kerrat kiusallisen janontunteen, ruoka ei ole ollut suomalaisille sopivaa, myrkylliset hyönteiset, matelijat ja taudit ovat uhanneet terveyttä jne.

Kaikkien 10 kansakunnan lähettämät joukot olivat valiojoukkoja. On vaikeata väittää suomalaisten olleen muita parempia, mutta YKSK:n toiminta osoitti, ettei se yksikkönä ollut ainakaan muita huonompi. Voidaan lopuksi vain todeta, että suomalaiset jatkoivat tälläkin kertaa kunnialla sotilasperinteitämme kaukana kotimaastaan ja osoittivat suomalaisten edelleen olevan sotilas-kansaa.

**NORDSTRÖM
VARUSTAMOT**

LOVIISA

CAMPARI

Ennen ateriaa kuivana, jään kera tai ilman.

Jos haluat longdrinkin, nauti sitä jäävedellä.

Jos haluat juoman makeana, sekoita siihen Vermouthia.

Cocktailina ennen päivällistä kokeile
1/3 Camparia
1/3 Vermouthia
1/3 Ginia

DAVIDE CAMPARI
Milano
Italia

N:o 5831

TAMPEREEN UIMAHALLITALON

mukavuudet ja monipuolinen palvelu tunnetaan:

Majoitus 1, 2, ja 6 hengen huoneissa.

Mainio ravintola, baari, saunat, hieronta, kioski, uimahalli, soutuhalli.

Valko- ja kemiallinen pesula.

Kaikki samassa talossa.

Uimahalli avoinna läpi vuoden.

UIMAHALLITALO

Tampere, Pirkankatu 10-12, p. 29 460

ADAMS FILMI OY

TÄRKEIDEN
PÄÄTÖSTEN
JÄLKEEN

Cognac

SALIGNAC

VSOP
N:o 3461
SPECIAL
N:o 3462

Muistiinmerkittyä Suomen YK-joukon perustamisen vaiheilta

Kadetti n:o 3044

Suomen YK-pataljoonan perustamispäätöksen tultua yleisön tietoon alkoi asian ympärillä melkoinen kohu. Sekä vapaaehtoiseksi pyrkijät että lehdistö pitivät langat kuumina Pääesikuntaan. Tiedotusosasto järjesti välittömästi lehdistölle asiasta informaatiotilaisuuden. Sanomalehtimiesten keräytyessä Pääesikunnan kokoushuoneeseen ilmoitettiin eräs kiireisimmistä vapaaehtoisista samaan joukkoon luullen, että pataljoonaa jo parhaillaan kootaan.

Kiire oli silläkin aseveikolla, joka lähetti anomuksensa Ruotsista pikakirjeenä niin, että Pääesikunnan päivystäväupseeri sai sen tunnin kuluttua siitä kuin oli kuullut uutisista pataljoonan perustamispäätöksestä.

Päivystäväupseeri puolestaan järjesti kiireen eräälle ravintolaseurueelle, joka soitti yöllä hänelle tiedustellen mukaanpääsymahdollisuuksia seuraavasti: "Meitä olis täällä joukko entisiä rintamamiehiä, jotka lähdettäis Kyprokselle, tosin ollaan vähän vanhoja, mutta muuten helkutin kovaa porukkaa". Päivystävän upseerin reaktio oli myös sangen nopea hänen antaessaan seuraavan vastauksen: "Joo, kyllä. Ottakaa heti taksi ja ajakaa Jätkäsaareen, siellä lastataan laivaa parhaillaan". Taru ei kerro lienevätkö veikot ajaneet Jätkäsaareen.

Hakemusten todellinen jättöaikakin tuli eteen varsin nopeasti. Kaikissa perheissä ei taidettu olla hakemuksen jättämisen suhteen yhtä mieltä, sillä mm Pääesikunnan portilla nähtiin käytävän pieni kamppailu, kun rouva ei aikonut antaa herralleen kantokassistaan hakemuksia. Yhteisymmärrykseen ei päästy, mutta mies otti hakemukset vahvemman oikeudella ja vei ne määräaikaan mennessä sotilaspiirin esikuntaan.

Eräät rouvat soittelivat hädissään Pääesikuntaan, että heidän miehensä ovat luvatta hakeneet Kyprosjoukkoihin.

Luvatta tai luvalla hakeneita oli n 5500. Joukkoon mahtui mm lähes 60-vuotias professorikin ja siitä sitten alaspäin palkka-asteikossa kymmenien eri ammattien harjoittajia aina työttömiin saakka. Hakijoiden joukossa oli ainakin pari entistä muukalaislegionalaistakin ja lukuisia Suezin kompanioissa palvelleita, joita voi jo pitää alan ammattilaisina. Mainittakoon myös, että ainakin yksi turkkielien taitoinen neiti sekä eräs naispuolinen räätäli ilmoittautuivat vapaaehtoiseksi. Kuten aina tämänlaatuisissa tapauksissa eräät isät soittelivat poikiensa puolesta ja esittelivät myös suosittelijoita. Ainakin yhdessä tapauksessa asia tarkistettiin, mutta suosittelijaksi mainittu henkilö ei edes tuntenut hakijaa.

Kaikkia muita sotilasammattimiehiä oli hakijoiden joukossa riittävästi, mutta räätäliä oli pakko etsiä erikseen. Lopulta näitäkin löytyi kymmenkunta. Eräältä puhelimitse ilmoittautuneelta räätälistä kysyttiin, onko hän joutunut poliisin kanssa tekemisiin. Mies vastasi, että onhan sitä muu-

tamia juopumispidätyksiä ollut. Lukumäärää tiukattaessa ilmeni niitä olleen "siinä parikymmentä tapausta elämän varrella". Valitsija arveli suoraan viivaisesti, että se nyt edellyttää melkeinpä jatkuvaa nautiskelua, jos 20 kertaa on kiinnikin joutunut. Ainakin tämä räätäli jäi valitsematta.

Sen jälkeen kun onnellisten nimet olivat lehdessä, kuunnettiin Pääesikunnan puhelinjohdot uudelleen. Nyt oli aiheena, miksi minua ei hyväksytty. Eräät paikallislehdet tiedustelivat vastaavasti, miksi heidän levikkipiiristään valittiin niin vähän jne. Eräs isä ihmetteli, miksi hänen poikaansa ja kahta muuta laskuvarjojääkäriä ei valittu. Lupasipa hän tiedustella asiaa kenrli Järventaukselta, joka oli sanonut laskuvarjojääkärien olevan valiomiehiä. Se tietysti pitää paikkansa, mikä sitten lie nee ollut syynä, että jopa laskuvarjojääkärikin jäi ensimmäisen erän ulkopuolelle. Toivottavasti hän sopi toiseen erään.

Kadettiupseereita Kyprokselle valittiin toiselle sadalle kohonneesta hakijamäärästä 19, joista evpupseereita on 3. Erityispiirteenä voidaan mainita, että henkilöstö käyttää virkansa edellyttämiä arvomerkkejä. Pataljoonassa on siten tavallista nuorempia majureita.

Palkkausta lienee pidettävä hyvänä. Kuitenkin on syytä todeta, ettei komentaja suinkaan ole pataljoonan parhaiten palkattu mies vaan lääkäri.

STT lisäsi eräille YK-miehille kiirettä ilmoitessaan 8. 4. päivä uutisissa, että pataljoonan miehistön tulee ilmoittautua saman päivän kuluessa Santahaminassa. Miesten palvelukseenastumismääräyksessä oli ilmoittautumispäiväksi merkitty 9. 4., joten voi arvata Pääesikunnan puhelinten olleen jälleen kuumina.

Eräät liike-elämän edustajat haistoivat YK-joukkotouhussa rahan käryä, joten erilaisia tarjouksia ja tiedusteluja tehtiin runsaasti. Myös filatelit tulivat peliin mukaan sen kaikkein kiireisimmässä vaiheessa.

Pataljoonan etukomennuskunta lähetettiin Kyproksen aurinkoon parisen viikkoa ennen pääjoukkoa. Etukomennuskunnan johtajaa etsittiin lähtöpäivää edeltävänä päivänä ponnekkaasti, mutta turhaan. Syy selvisi seuraavan päivän lehdestä — Herra kapteeni oli mennyt kihloihin!

Kiire oli tyypillistä koko pataljoonan perustamisessa. Mutta sananmukainen äkkilähtö tuli majuri Wanamolle, joka sai Lapissa hiihtolomalla ollessaan tiedon, että hänen pitäisi runsaan vuorokauden kuluttua matkustaa Kyprokselle. Ilmavoi-
mien lentokone haki majurin klo 9.30 Rovaniemeltä kotiin Vaasaan, jossa jäi aikaa muutama tunti matkavalmisteluille. Saman päivän iltana hän oli jo Helsingissä ja seuraavana iltana Nicosiassa. Sotilaan on oltava aina valmiina, vaikkei varuillaan olostä eri palkkiota maksetakaan

Tulikasteensa pataljoona sai jo Santahaminassa, jossa tapahtuneiden raketusten aikana valutettiin

ensimmäiset veritipatkin. Tämä oli eräälle kersantille niin kova paikka, että hän pyörtyä kupsahti kesken toimitusta. Kyllä kai luonto siitä vielä pojalla kovenee, kunhan tapaa kyproslaisia puukosankareita.

Sekä pataljoonan komentajan että henkilöstön valinnan suorittaneiden käsityksen mukaan syntyi Suomesta lyhyestä koulutusajasta huolimatta YK:lle erittäin käyttökelpoinen pataljoona, ja hyviä miehiä jäi vielä rannallekin odottamaan vuoroaan päästä jatkamaan monisatavuotisia perinteitämme sotilasviennin alalla. Toivottavasti koko pataljoonan henkeä kuvaa sen jääkärien vastaus, joka puolustusvoimain komentajan kysyessä lähdön syytä vastasi — "pyydettiin vapaaehtoisia".

SUOMEN TRIKOO Oy-Ab

RAUTAKAUPPA HAKA Oy

Kokkola

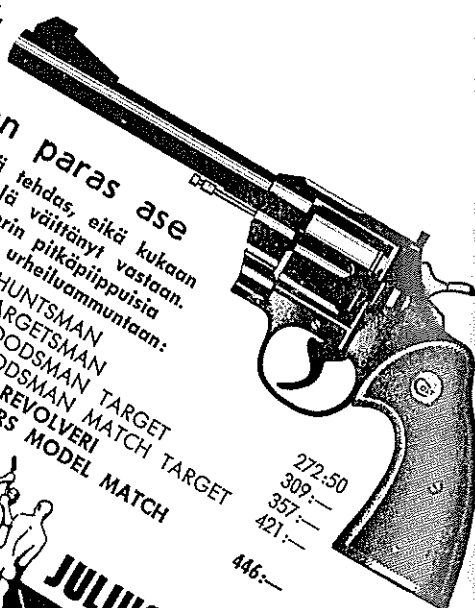
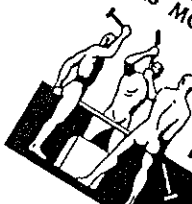

Colt
maailman paras ase

vaihtaa tehdas, eikä kukaan ole vielä vaihtanut vastaan. 22 kaliberin pikäpiippuisia pistooleja urheiluammuntaan:

HUNTSMAN
TARGETSMAN
WOODSMAN
WOODSMAN MATCH TARGET
COLT REVOLVERI
OFFICERS MODEL MATCH

272:50
309:—
357:—
421:—
446:—

JULIUS TALLBERG
URHEILUOSASTO
Aleksanterink. 21 H:li, puh. 13 611
Käykääpö kokeilemassa meillä miten COLT sopii käteenne!

Vuosikokouksen avajaisjuhlan aluksi marssi Kadettikunnan lippu juhlasaliin soitokunnan soittaessa Ateenalaisten laulua.

Tämän jälkeen Kadettikunnan puheenjohtaja, kenraalimajuri O Seeve suoritti vuosikokouksen avauksen lausuen mm seuraavaa:

Pyydän saada lausua teidät kaikki sydämellisesti tervetulleiksi Kadettikunnan vuosikokouksen ensimmäiseen osaan. Koska joukosamme on tällä kerralla muitakin kuin omia jäsenupseeritamme, on ehkä paikallaan muutamain sanoin mainita mikä on Kadettikunta ja mikä on sen tarkoitus.

Kadettikunta on Kadettikoulun käyneiden upseerien toveriyhdistys, johon tällä hetkellä kuuluu yli 3000 jäsentä, pääosan ollessa vakinaisessa palveluksessa, mutta varsin suuren osan toimiessa myös siviilielämän piirissä.

Johtavat aatteet Kadettikunnan toiminnassa ovat olleet: toveripiiri, vastuuntunne ja isänmaa. Kadettikunnan toiminta-alueena on koko maa, joskin sen kotipaikka on virallisesti Helsinki. Viimeksi mainitusta johtuen on vuosikokoukset tähän asti pidetty aina Helsingissä. Viime vuosikokous suositteli uutta tapaa pyrkiä pitämään niitä myös kadetti-piireissä pääkaupungin ulkopuolella ja täällä me nyt sitten olemme, tällä kertaa Lahden kaupungissa. Hallitus on tehnyt samalla toisenkin poikkeuksen aikaisempaan kutsumalla mukaan vuosikokoukseen myös rouvat. Tarkoituksena on osoittaa, että upseeristö ei muodosta jonkinlaista sulkeutunutta piiriä, vaan siihen kuuluvat kiinteästi myöskin perheet. Muutamilla kadettikursseilla on tapana kokoontua vuosittain kokouksiinsa rouvineen ja lapsineen, mikä on omiaan vahvistamaan yhteenkuuluvaisuuden tunnetta joukossa. Perhe on osa yhteiskuntaa. Upseeristö haluaa osoittaa kuuluvansa kiinteänä osana yhteiskuntaan. Ei ainoastaan veronmaksajana vaan elävänä ja toimivana osana siitä. Niin myös joukko-osasto päällystöineen, ali-päällystöineen ja miehistöineen kuuluu osana sitä ympäröivään

Pöytäkirja Kadettikunta r.y:n vuosikokouksesta, joka pidettiin Lahdessa, Lahden varuskunnan Upseerikerhossa 21. 3. 1964 alkaen klo 14.00. Läsnä oli 57 ja valtakirjoilla edustettuina 1283 eli yhteensä 1340 jäsentä. Kokouksen puheenjohtajina toimivat kenraalimajuri O Seeve ja eversti V Vähätupa, sihteerinä majuri P Ojanperä sekä luutnantit P Pitkänen ja I Ilmola.

yhteiskuntaan, varuskunta liittyy kuntaan tai kaupunkiin. Toivottavasti nämä vuosikokoukset, jotka tuovat upseereita muistakin varuskunnista, omalta osaltaan lähentävät sotilaita ja kaupungin asujamistoa toisiinsa. Lausunkin parhaimmat kiitokseni Lahden kaupungille ja sen varuskunnalle siitä, että olemme saaneet tilaisuuden pitää vuosikokouksemme täällä. Samalla esitän kiitokseni myös kaikille muille, jotka ovat tehneet mahdolliseksi ja tukeneet kokoon-tumistamme tänne. Olkaa kaikki sydämellisesti tervetulleet.

Avaussanojen jälkeen kenttävasti Y Massa piti perinteellisen rukousaktin. Tämän päätyttyä lauloi kadettikuoro, joka oli saapunut Kadettikoulusta juhlistamaan tilaisuutta. Sitten seurasi Lahden kaupunginvaltuuston puheenjohtajan Ensio Partasen mielenkiinnolla kuultu esitelmä "Lahti ja varuskunta". Esitelmän päätyttyä kenrm Seeve ojensi kaupunginvaltuuston puheenjohtajalle Kadettikunnan pienoislipun Lahdessa pidetyn vuosikokouksen muistoksi. Kaupunginvaltuuston puheenjohtaja kiitti Lahden kaupungin puolesta.

Tämän jälkeen puheenjohtaja jatkoi Kadettikunnan ansiolevykkeet seuraaville Kadettikunnan hyväksi ansiokkaasti toimineille jäsenille:

Maj K A Heikkilä	N:o 163
Ev K S Laakso	N:o 164
Maj A O Väänänen	N:o 165
Evl T H Yläkari	N:o 166

Kenrm Seeve ilmoitti, että valtuuskunnan päätöksen mukaisesti merkitään Kultaiseen Kirjiaan 7. 2. 1964 kenraalimajuriksi ylennetyn Yrjö Ilmari Keinosen nimi.

Kenraali Hannes Ignatiuksen Kadettisäätiön puolesta suoritti kenrl Olavi Huhtala säätiön myöntämien stipendien jaon. Ennen stipendien jakoa hän kertoi kenr Ignatiuksesta sotilaana ja tulielui-

sena isänmaan ystävänä. Stipendejä saivat seuraavat:

Maj O Sipponen mk 250,— sekä maj M Suhonen mk 250,— kirjasta "Talvisodan komppanian- ja patte-rinpäälliköt"

Kapt E Juurikkala mk 750,— kirjasta "Pellit auki ja taivaalle"

Evl J Karhunen mk 500,— kirjasta "Marskalkens flygande rid-dare"

Maj M Kuosa mk 500,— kirjasta "Suojelukoulutuksen kolme vuosikymmentä 1933—1963, Kaasusuojelukoulu 1933—1952, Suojelukoulu 1958—1962"

Kapt T Kuosa mk 3.500,— kirjasta "Jokamiehen Suomen historia".

Sitten seurasi tervehdyssähkeiden lähettäminen, jotka päätettiin lähettää

- Tasavallan Presidentille
- Puolustusministeri K Leinoselle
- Jalkaväenkenraali S Simeliukselle
- Jalkaväenkenraali E Heinrichsille
- Kenraaliluutnantti Kai Savonjouselle sekä
- Everstinrouva Helvi Nurmiolle.

Tämän jälkeen Jääkäriliiton, Upseeriliiton, Suomen Reserviupseeriliiton, Reservin Aliupseerien Liiton, Maasotakoulun Upseerikursilaisten ja paikallisen Sotilaskotiliiton edustajat esittivät tervehdyksensä Kadettikunnalle.

Tilaisuus päättyi yhdessä laulettuun Maamme lauluun, jonka jälkeen lippu poistui Ateenalaisten laulun soidessa.

Seurasi kahvitauko.

2. §

Varsinaisen vuosikokouksen avasi Kadettikunnan puheenjohtaja, kenraalimajuri O Seeve.

3. §

Vuosikokous todettiin sääntöjen mukaisesti kokoonkutsutuksi ja päätösvaltaiseksi.

4. §

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin kenrni O Seeve ja ev V Vähätupa, sihtteeriksi maj P Ojanperä, ltn P Pitkänen ja ltn I Ilmola, pöytäkirjan tarkastajiksi ev E Setälä ja kom A Komulainen sekä äänenlaskijoiksi evl N Väänänen, maj A Veranen ja maj E Teittinen.

5. §

Käsiteltiin vuosikertomus toimintavuodelta 1963. Valtuuskunnan jäsenen ev Rommin esityksestä hyväksyttiin vuosikertomus pienen lisäyksen jälkeen.

6. §

Maj Ojanperä luki Kadettikunnan ja Kylkiraudan tilintarkastuskertomukset.

7. §

Kapt Silventoisen esityksestä myönsi vuosikokous yksimielisesti ja kiitoksella hallitukselle tili- ja vastuuvapauden.

8. §

Maj Ojanperä luki ehdotuksen vuoden 1964 toimintasuunnitel-
maksiksi.

Evl Linnala ehdotti, että Jääkäriliiton viettäessä ensi vuonna 50-vuotisjuhlaansa Kadettikunnan eri piirit paikkakunnillaan avustaisivat mainittujen juhlien järjestämisessä, koska kaikki jääkärit korkean ikänsäkin vuoksi eivät ole tilaisuudessa osallistumaan valtakunnalliseen juhlaan.

Maj Knuutila ehdotti, että Kadettikunta ottaisi tavaksi muistaa tavalla tai toisella Porrassalmella, lähellä Mikkeliä olevan vapaussoturien invalidien huoltokodin hoidokkeja.

Ev Vähätupa totesi edellä esitetyt ehdotukset asiallisiksi ja varteenotettaviksi. Toimintasuunnitelman hän ehdotti hyväksyttäväksi hallituksen esittämässä muodossa koska se sisältää pitemmän tähtäimen toiminnan suuntaviivat ja itse asiassa sisällyttää itseensä myös edellä esitetyn kaltaisen toiminnan.

Toimintasuunnitelma hyväksyttiin.

9. §

Käsiteltiin hallituksen aloitteet.
— Kadettikunnan sääntöjen 18. §:n muuttaminen.

Maj Ojanperä: Välittömästi 23. 3. 1963 pidetyn Kadettikunnan vuosikokouksen jälkeen pidettiin Kadettikunnan kokous, jossa hyväksyttiin Kadettikunnan sääntöjen 18. §:n muutosehdotus toisessa käsitelyssä.

Kun 18. §:n muutosehdotus lähetettiin Oikeusministeriön Yhdistysrekisteritoimistoon hyväksyttäväksi, niin sitä ei hyväksytty mm sen vuoksi, että uuden pykälän mukaan myös 60 vuotta täyttäneet jäsenet olisivat joutuneet maksamaan ns alennetun jäsenmaksun. Oikeusministeriö vaati, että en joko esitettävä kaikkien 60 vuotta täyttäneiden henkilökohtainen suostumus tähän muutokseen tai otettava sääntöihin määräys, jonka mukaan uusitun 18. §:n säännökset eivät loukkaa jo saavutettuja YhdL:n 15. §:n 1 mom:ssa tarkoitettuja etuja ja oikeuksia. Tämä Oikeusministeriön vaatimus vastaa meillä Suomessa yleensä hyväksyttyä periaatetta.

Kadettikunnan hallitus on perusteellisesti tutkinut tätä asiaa sen saaman uuden käänteen perusteella ja tullut siihen tulokseen, että se esittää päätettäväksi seuraavaa:

1. Vuosikokouksessa ja sen jälkeen pidetyssä Kadettikunnan kokouksessa 23. 3. 1963 tehdyt päätökset peruutetaan, jolloin sääntöjen 18. § jää entiselleen ja

2. 60 vuotta täyttäneille jäsenille ilmoitetaan, että maksamalla vapaaehtoisesti vuosikokouksen kulloinkin määräämän alennetun jäsenmaksun he ovat oikeutettuja nauttimaan Suomen Marsalkka Mannerheimin Kadettisäätiön suomia etuja.

Vuosikokous hyväksyi yksimielisesti Kadettikunnan hallituksen esityksen.

— Kadettikunnan vuosipäivän muuttaminen 27. päiväksi tammikuuta.

Ev Backström: Suomen Marsalkka Mannerheimin 28. 1. 1951 tapahtuneen kuoleman johdosta määrättiin Kadettikunnan uudeksi vuosipäiväksi maaliskuun 20. päivä.

Kun saatujen kokemuksen perusteella Kadettikunnan vuosijuhlan viettäminen maaliskuussa on osoittautunut hankalaksi, on hallituksen keskuudessa herännyt ajatus, että vuosipäivän vietto palautettaisiin tammikuussa tapahtuvaksi, mutta vuosipäiväksi ei määrättäisi entistä 28. päivää vaan tammikuun 27. päivä (vuosikokous pidettäisiin edelleen maaliskuussa).

Perusteluna esitetään seuraavaa:
— Suomen Marsalkan kuolinpäivästä on jo kulunut 12 vuotta.
— Määräämällä vuosipäiväksi 27. päivä tammikuuta, joka on Kadettikunnan varsinainen perustamispäivä, ei loukata niiden tunteita, jotka kunnioittavat tammikuun 28. päivää Suomen Marsalkan muistolle omistettuna surujuhlapäivänä.
— Kun maaliskuussa, jolloin nykyään vietetään Kadettikunnan vuosipäivää, vietetään myös useiden joukko-osastojen vuosipäiviä, pidetään Kadettikunnan ja monen muun yhdistyksen vuosikokouksia ja lisäksi monia yhtiökokouksia, niin seurauksena on, että Kadettikunnan toimihenkilöiden ja useiden evp-upseereiden osallistuminen Kadettikunnan vuosipäivän viettoon on käynyt vaikeaksi. Tältä hankaludelta vältytään määräämällä vuosipäiväksi tammikuun 27. päivä.

Kadettikunnan hallitus ei pidä suotavana, että perinnepäiviä tai perinteitä yleensä muutellaan, mutta tällä kertaa on hallituksen mielestä muutos aiheellinen ja täysin perusteltavissa.

Kun asiaa tiedusteltiin piireiltä, niin 18:sta vastanneesta piiristä ainoastaan yksi vastusti vuosipäivän muuttamista.

Vuosikokous hyväksyi yksimielisesti Kadettikunnan hallituksen ehdotuksen.

10. §

Ev Könönen esitti hallituksen laatiman talousarvion hyväksyttäväksi.

Kokous hyväksyi talousarvion.

Samalla hyväksyttiin jäsenmaksuksi mk 10,— ja alennetuksi va-

paahteiseksi jäsenmaksuksi mk
5.—

11. §

Suoritettiin Kadettikunnan toimihenkilöiden vaalit.

Kenrm O Seeven ollessa erovuorossa hallituksen jäsenyydestä ja ev E Hirvan muutettua Poriin, päätettiin yksimielisesti valita Kadettikunnan uudeksi puheenjohtajaksi kenrm T Saukkonen ja hallituksen uudeksi jäseneksi ev P-J Gummerus.

Ev Setälän esityksestä hyväksyttiin Kadettikunnan hallituksen jäseniksi seuraavat

Puheenjohtaja
kenrm T Saukkonen

Varapuheenjohtaja
ev M Sisto

Jäsenet
ev B Backström
ev P-J Gummerus
evl evp U S Haahti
evl M Uotinen
maj N Lappalainen
kapit J Klenberg
kapt evp A Euramo
kapt evp L Reunala

Kadettikunnan valtuuskunnan kokoonpanoksi hyväksyttiin yksimielisesti evl Kaskealan tekemä esitys. Valituiksi tulivat:

Helsingissä olevat jäsenet

Kenrm O Seeve
Ev J O Valtonen
Ev S Liikanen
Ev E Setälä
Kom evp A Kivikuru
Evl A Haapaniemi
Maj evp E A Rosenquist
Maj J Valtanen
Kapt evp U Silventoinen

Maaseutujäsenet

Ev L Könönen
Ev V Vähätupa
Ev evp Y Hautala
Ev evp V Rommi
Ev J Hynninen
Evl N E Väänänen

Tilintarkastajiksi tulivat valituiksi:

Evl A E Ahola
Evl evp U K Lehtonen
Evl evp P K Heino

varalle:

Evl K K Mäntylä
Evl E U Seitola

12. §

Käsiteltiin Suomenlinnan kadettiipiirin tekemä aloite: Kadettikunnan toimintamuodot olisi tarkistettava.

Suomenlinnan kadettiipiirin aloitteen pääasiallinen sisältö oli seuraava:

- Kadettiipiiriorganisaatio olisi korvattava kurssiorganisaatiolla.
- Suomen Marsalkka Mannerheimin Kadettisäätiö pitäisi liittää Upseeriliiton toimintaan.
- Kylkirauta pitäisi muuttaa keran vuodessa ilmestyväksi julkaisuksi, jossa olisi matrikkeli tiedot valmistuvista kadettikursseista sekä kadettiaiheisiä kirjoituksia.
- Kadettikunnan jäsenmerkki pitäisi muuttaa kadettikurssin suorittaneiden kurssimerkiksi.
- Jäsenmaksu pitäisi poistaa ja mahdollisena maksuna olisi vain Kylkiraudan tilausmaksu.

Ev Sisto esitti Kadettikunnan hallituksen kannanoton aloitteeseen mainiten seuraavaa:

Kadettikunnan hallitus on perehtynyt Suomenlinnan kadettiipiirin aloitteeseen ja todennut, että vuosikokoukseen mennessä lyhyen ajan huomioon ottaen ei ole ollut mahdollista riittävästi tutkia esitettyjä näkökohtia ja laatia tarkempaa esitystä vuosikokoukselle. Tämän vuoksi esitetään, että aloite jätetään seuraavan hallituksen tarkemmin tutkittavaksi. Kun aloitteessa kuitenkin on tehty esitys Kadettikunnan toimintamuotojen radikaaliseksi tarkistamiseksi ja muuttamiseksi, nykyinen Kadettikunnan hallitus suosittelee seuraavalle hallitukselle toimikunnan asettamista tutkimaan Kadettikunnan toimintamuotoja ja miten niitä olisi kehitettävä Kadettikunnan päämäärien saavuttamiseksi.

Hallituksen vastaus tyydytti kokousta eikä aiheuttanut enempää keskustelua.

13. §

Kokouksen päätteeksi keskusteltiin seuraavan vuosikokouksen mahdollisesta pitopaikasta. Pirkka-Hämeen ja Turun kadettiipiirin edustajat ilmoittivat, että Kadettikunta on tervetullut pitämään vuosikokousta Tampereelle tai Turkuun.

14. §

Varsinaisten vuosikokousasioiden päätyttyä ev Rommi esitti kokouksen puolesta kiitokset hallitukselle kuluneesta toimintakaudesta ja erityiset kiitokset kenrm Seevälle hänen puheenjohtajana Kadettikunnan hyväksi suorittamastaan pitkäaikaisesta ja uhrautuvasta työstä.

Kenrm Seeve esitti kiitoksensa hallitukselle, valtuuskunnalle, kadettikunnan sihteerille ja koko Kadettikunnalle puheenjohtajana osakseen tulleesta luottamuksesta ja tehtävässään saamastaan tuesta sekä toivotti Kadettikunnalle jatkuvaa menestystä sen pyrkiessä toteuttamaan päämääriään. Kokous päättyi.

Kadettikunnan puheenjohtaja

Kenraalimajuri
merk OLAVI SEEVE

Sihtööri
Majuri
P Ojanperä

Vuosikokouksen valitsemina pöytäkirjan tarkastajina olemme tarkastaneet tämän pöytäkirjan ja todenneet sen vastaavan vuosikokouksen kulkua.

Eversti E Setälä

Komentaja A Komulainen

Nuoremmat upseerit lukekaa tarkkaan sivut 21, 23 ja 24. Ne on tarkoitettu juuri teille.

Uutispaloja

NEVADAN ATOMIKOKEITA JATKETAAN

USA:n Atomienergiakomission kertomuksesta ilmenee, että Nevadan maanalaisia atomikokeita aiotaan jatkaa yhä lisääntyvässä määrässä huolimatta ohjelmissa tapahtuneista muista supistuksista. Uudet kokeet palvelevat ennenkaikkea uusia asejärjestelmiä mm sukellusveneentorjuntaan kuuluvia syvyyspommeja ja torpedoja, joista on olemassa jo eräitä prototyyppiä. Vuoden 1961 syyskuusta viime vuoden joulukuuhun on Nevadassa suoritettu 109 räjäytystä. Luku on 23 suurempi kuin aikaisemmin julkisuuteen annetut tiedot.

Wehrkunde 3/64

TIEDUSTELUJOUKKOJEN PS-AJONEUVO

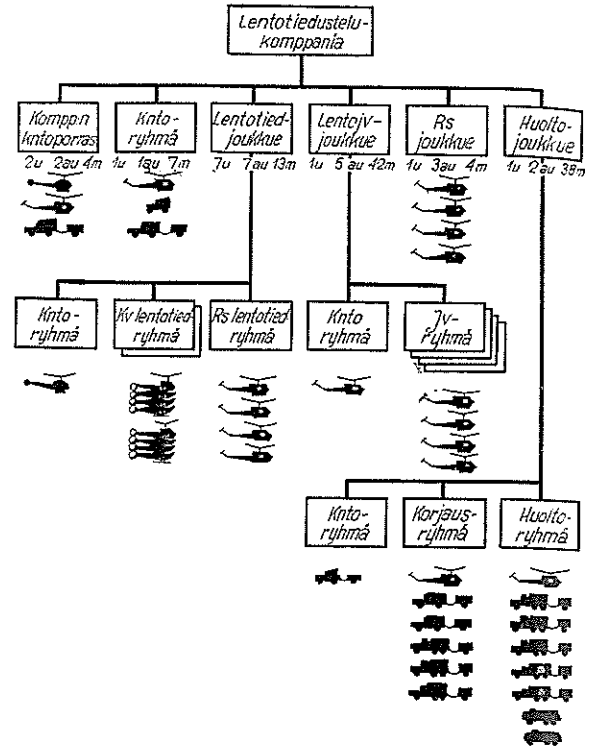
Vuoden alussa jaettiin amerikkalaisille tiedustelu-yksiköille uudet panssaroidut tela-ajoneuvot, M-114. Tämä miehistönkuljetusvaunuja muistuttava ajoneuvo painaa 7,5 t, leveys on 2,30 ja korkeus (kk ml) 2,75 m. Panssarointi on kevytmetallia, ja vaunu pystyy myös uimaan. Aseistuksena 12,7 mm:n kk sekä 7,62 kaksoiskonekivääri. Eräänä ilmeisenä varjopuolena on aseistuksen sijoitus siten, että miehistö jää ampuessaan melko suojattomaksi.

Soldat und Technik 3/64

UUSI RUOTSALAINEN MOOTTORI-TORPEDOVENE

Laivastosuunnitelma 60:n mukaisesti tilattiin Ruotsissa kuluvan vuoden alussa kahdelta telakalta yhteensä kuusi moottoritorpedovettä. Nämä 180 tonnin alukset ovat uutta T 121 tyyppiä, jonka suunnittelussa on myös atomisodan vaatimukset otettu huomioon. Näkyvimpänä osoituksena tästä on täysin umpinainen kansirakennelma. Uutta on myös koneistoratkaisu, kolme kaasuturbiinia á 4100 hv. T 121:n nopeudeksi ilmoitetaan yli 40 solmua. Aseistuksena on kuusi 53 sm:n torpedoputkea ja 57 mm:n automaattitykki. Miehistön kokonaisvahvuus on 30.

Sveriges Flotta 3/64

ROAD-LENTOTIEDUSTELUKOMPPANIA

Amerikkalaisen ROAD-Divisioonan uudelleenjärjestetyn tiedustelupataljoonan 4. Komppania on lentotiedustelukomppania. Yksiköllä on lähes rajoittamaton liikkuvuus ja se voi toimia mitä erilaisimmissa olosuhteissa. Kaikki upseerit ja aliupseerit ovat helikopterilentäjiä. Komppanian vahvuus on 13 upseeria, 20 aliupseeria ja 108 miestä. Yksikön tärkeimmän osan muodostaa lentotiedustelujoukkue, jossa on kaksi kevyttä ja yksi raskas ryhmä. Viimeksi mainitun neljässä helikopterissa on kussakin kuusi SS-11 pst-ohjusta. Lentojv-joukkue, jonka vahvuus on 48 ja 5 helikopteria, muodostaa komppanian jalkaväkivoiman. Raskaan joukkueen neljässä helikopterissa on kussakin yksi 2,75 tuuman raketinheitin.

Komppaniaa käytetään samaan tapaan kuin panssari-tiedustelukomppaniaa. Sille voidaan antaa tiedustelu-kaistoja tai alueita. Lentotiedustelujoukkue voi varmistaa laajoja alueita samaan aikaan kun komppanian pääosa on toimintavalmiina jollain keskeisellä alueella. Lentojv-joukkue voidaan laskea maahan jonkin hyvin suojatun kohteen läheisyyteen ja se jatkaa tiedustelua jalkautuneena. Sitä voidaan käyttää myös iskuosasto-tehtäviin.

Allg Schweiz Militärzeitschrift 3/64

ITÄVALTA SAANUT M 60 PANSSARIVAUNUJA

USA:n myöntämän pitkäaikaisen luoton turvin on Itävalta hankkinut M 60 panssarivaunuja. Ensimmäiset näistä 120 vaunusta toimitettiin tammikuussa. Näillä uusilla amerikkalaisilla panssarivaunuilla on tarkoitus korvata vanhentuneet M 24 ja T 34/85 mallit.

Wehrkunde 3/64

Kadettikurssien Kuulumisia

11. KURSSI		
ev	Mattila, Aimo Ensio	myönnetty ero 4. 4. 64
3. RT-KURSSI		
evl	Tulikoura, Esko Tapani	myönnetty ero 5. 6. 64
15. KURSSI		
evl	Korpinen, Johannes Kaarlo	ylennetty everstiksi 25. 3. 64
19. KURSSI		
evl	Kuosmanen, Yrjö Ilmari	myönnetty ero 7. 3. 64
20. KURSSI		
maj	Anttinen, Kaarlo Erkki Kustavi	ylennetty everstiluutnantiksi 14. 4. 64
evl	Tattari, Ensio Johannes	myönnetty ero 4. 7. 64
12. ME-KURSSI		
maj	Lertola, Martti Mauri	myönnetty ero 4. 5. 64
22. KURSSI		
kapt	Kajakka, Johannes	ylennetty majuriksi 14. 4. 64
23. KURSSI		
kapt	Montell, Björn Odo Justus	myönnetty ero 21. 3. 64
25. KURSSI		
maj	Vierto, Pekka Päiviö	myönnetty ero 3. 7. 64
26. KURSSI		
maj	Rusanen, Aimo Veikko	ylennetty everstiluutnantiksi 26. 3. 64
maj	Opas, Sulo Verner	myönnetty ero 4. 6. 64
27. KURSSI		
maj	Lausama, Aarne Oskari	15. 5. 64
28. KURSSI		
maj	Näsänen, Mauri	annettu ye-upseerin arvo 25. 3. 64
maj	Partti, Seppo Tapani Aarre William	annettu ye-upseerin arvo 25. 3. 64
31. KURSSI		
kapt	Järvinen, Pentti Johannes	annettu ye-upseerin arvo 25. 3. 64
32. KURSSI		
kapt	Poutanen, Kyösti Seppo Juhani	annettu ye-upseerin arvo 25. 3. 64
33. KURSSI		
kapt	Airola, Aimo Antero	annettu ye-upseerin arvo 25. 3. 64
kapt	Meriläinen, Antti Vihtori	annettu ye-upseerin arvo 25. 3. 64
35. KURSSI		
kapt	Hälonen, Kauko Kalervo	annettu ye-upseerin arvo 25. 3. 64
kapt	Yki-Järvinen, Yrjö Olavi	annettu ye-upseerin arvo 25. 3. 64
37. KURSSI		
kapt	Hartama, Olli Ahti	annettu ye-upseerin arvo 25. 3. 64
45. KURSSI		
ltn	Karsi, Kari Ilmari	yl yliluutnantiksi 25. 3. 64
ltn	Vikström, Juhani	” ” ” ” ” ”
ltn	Aakkula, Matti Juhani	” ” ” ” ” ”
ltn	Hattunen, Veli Heikki	” ” ” ” ” ”
ltn	Hietaniemi, Taisto Akseli	” ” ” ” ” ”
ltn	Laukkanen, Matti Kalevi	” ” ” ” ” ”
ltn	Jokinen, Rauno Kauko Kalevi	” ” ” ” ” ”

Sisällysluettelo

	Sivu
Kadettikunnan toimintasuunnitelma 1964	3
Rukousakti	4
Kuvasatoa Kadettikunnan vuosikokouksesta	5
Dosentti Onni Rantala: Suomalaisen yhteiskunnan kehityspiirteitä	6
In Memoriam	15
Kansanedustaja Ensio Partanen: Lahti ja varuskunta	16
Kuvia Kadettikoulun vuosipäivästä 20. 3. 1964	20
Kenrli O Huhtala: Kenraali Hannes Ignatiuksen Kadettisäätiön stipendien jako	21
Kapt Olli Yki-Järvinen: Meidän aikaan	26
Maj N Lappalainen: Suomalaiset soturit vierailta taistelukentillä	31
Muistiinmerkittyä Suomen YK-joukon perustamisen vaiheilta	37
Kadettikunnan vuosikokouspöytäkirjat	39
Uutispaloja	42
Kadettikurssien kuulumisia	43

Oy SKF Ab

AJOKKI Oy

Tampere

KYLKIRAUTA

Kadettikunta ry:n järjestölehti

N:o 63

Päätoimittaja: evl E Korpikoski, PEjärj-os,
puh 625801/2231

Toimituskunta:

evl E Korpikoski (phj), maj:t P Ojanperä (siht),
J Valtanen, N Lappalainen, kapt:t A Pajunen,
A Lauri ja maist U Ryönänkoski

Toimitussihteeri: kapteeni A Lauri,
Pääesikunta, puh. 625801/2628

Ilmoitukset: ltn V Levomäki, Pihlajatie
26 A, puh 484362

Taloudenhoito ja ilmoitusaineisto:
rouva Irja Wolkka, Lüisank 1, Helsinki,
12681/333

Kuvalaatat: Helander-Kliché, Helsinki,
puh 632042

Osoitteen muutokset: Kadettikunnan toimisto,
Fredrikink 16 A, 625801/2177 tai 57384

POSTISIIRTOTILI 30 909

POIKKEUKSELLISEN ALHAISET KÄYTTÖ- KUSTANNUKSET

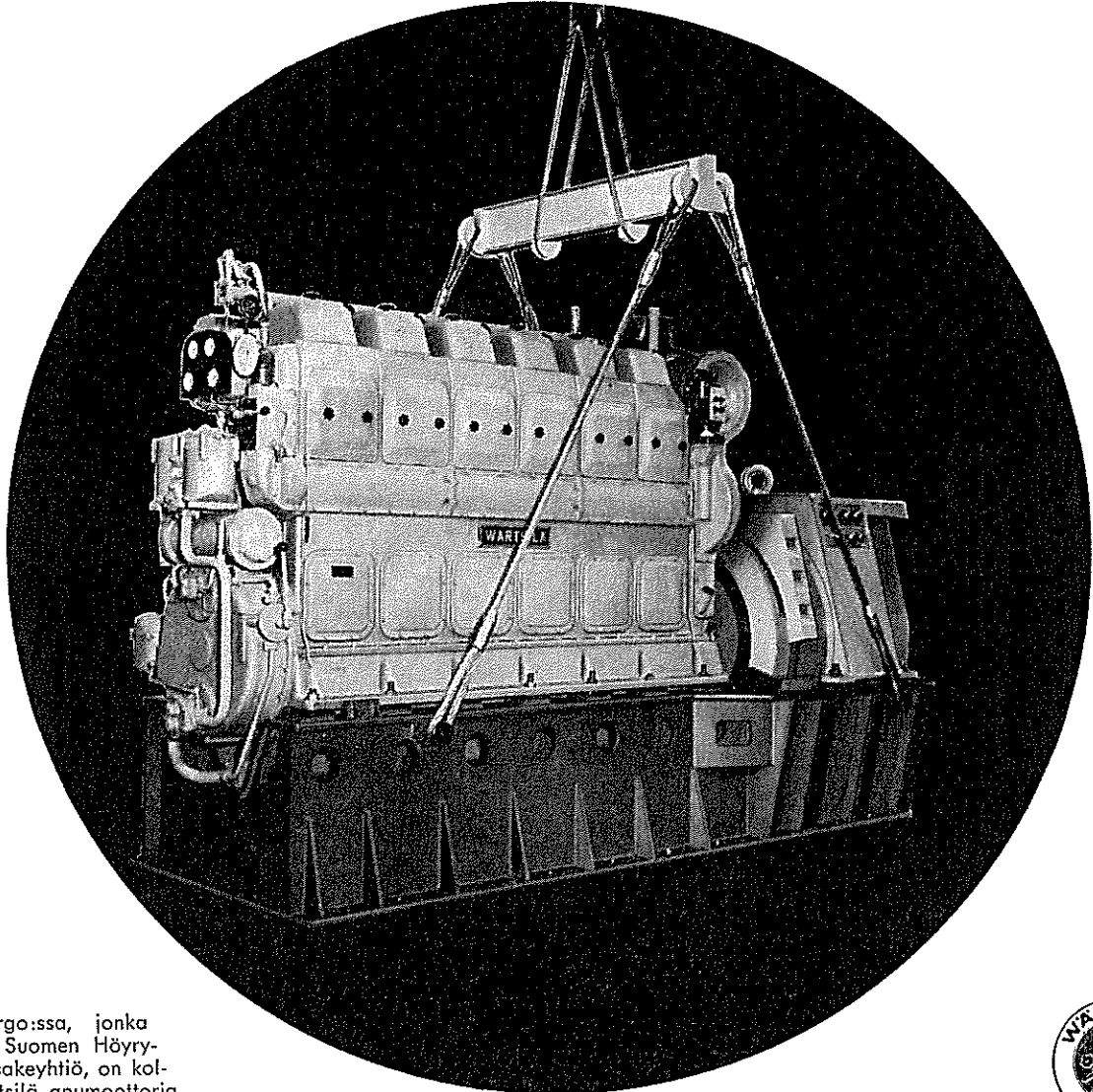
Wärtsilän dieselmoottori tyyppi 14 sopii kaikenlaisiin aluksiin apumoottoriksi sekä päämoottoriksi pienempiin aluksiin. Suunnittelultaan uudenaikaisena se on vähän tilaa vaativa ja kevyt, mutta kuitenkin hyvin yksinkertainen ja vankka.

Vaikka moottori on täysin koteloitu, pääsy kaikkiin osiin on helppoa. Valvonta tarpeeton! Käyttökustannukset muodostuvat poikkeuksellisen alhaisiksi.

- Tehoalue 150...1065 hv
- Kierroslukualue 500...750 r/min.

Sen jälkeen kun ensimmäiset moottorit asennettiin autolautta Skandiaan v. 1961, on yli 100 moottoria toimitettu tilaajilleen.

WÄRTSILÄ
WAASAN KONEPAJA
VAASA

M/S Argo:ssa, jonka omistaa Suomen Höyrylaiva Osakeyhtiö, on kolme Wärtsilä apumoottoria tyyppiä 514T.

